

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. ιδ’ 6)

ZΩΗ

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ωνευμά ἐσσι
καὶ ζωὴ ἐσσι,,
(Ἰωάν. Γ’ 63)

Ἔτος 108ον | Ἰανουάριος 2018 | 4319

ΤΙ ΣΗΜΕΡΑ, ΤΙ ΑΥΡΙΟ!

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ἐλκυστικός καὶ ὑπουλος ἡ ἀναβολή. Δὲν μᾶς ἀποτρέπει ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τοῦ ἔργου μας, τῶν ἀποφάσεών μας. Ἀπλῶς μᾶς ὑποκινεῖ καὶ μᾶς παρακινεῖ στὴν ἀναβολή τους. Τί σήμερα, τί αὔριο! Καὶ τὸ αὔριο εἶναι ὅπωςδήποτε πιὸ βολικὸ ἀπὸ τὸ σήμερα, ἀφοῦ μᾶς διευκολύνει, γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὸν κόπο καὶ τὴν προσπάθεια. Χρειάζεται, λοιπόν, πολλὴ προσοχή, διότι ἡ ἀναβολὴ εἶναι λίγο-πολὺ στὴ φύση μας. Δὲν τὴν φοβόμαστε τὴν ἀναβολή. Οὔτε σταθμίζουμε εὐκολὰ τὶς συνέπειές της. Μᾶς καθησυχάζει καὶ μᾶς παραπλανᾷ. Πρόκειται γιὰ τὴν πιὸ ὑπουλη τακτικὴ ἀποδιοργανώσεως, τόσο στὶς καθημερινές μας δραστηριότητες, ὅσο καὶ στὸν πνευματικὸ μας ἀγώνα. Παραπέμπει ὅλα τὰ ἔργα στὸ αὔριο, στὸ μέλλον, δηλαδὴ στὸ ποτέ.

Καὶ αὐτὰ δὲν συμβαίνουν μόνο σὲ στιγμὲς ἀδυναμίας ἢ κοπώσεως. Μπορεῖ νὰ γίνουν μόνιμη κατάσταση. Ὑπάρχουν συχνὰ περιπτώσεις ποὺ τὸ καθῆκον τῆς στιγμῆς μᾶς τρομάζει ἢ ἔστω μᾶς κουράζει. Θέλουμε νὰ τὸ ἀποφύγουμε. Δὲν τὸ ἀπορρίπτουμε. Δὲν τολμᾶμε νὰ τὸ ἀπορρίψουμε. Καὶ ἡ δικαιολογία πρόχειρη ἔρχεται νὰ συνηγορήσει. Δὲν θὰ παραμελήσω τὸ καθῆκον μου, λέμε. Μόνο τὸ ἀναβάλλω. Δὲν τὸ κάνω σήμερα. Θὰ τὸ κάνω αὔριο. Τὸ ἴδιο εἶναι. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου τὸ ἴδιο, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε εὐλικρινεῖς καὶ τίμιοι μὲ τὸν ἑαυτὸ μας. Ἡ ἀναβολὴ στὴν πραγματικότητα δὲν σημαίνει τὶς πιὸ πολλὰς φορὲς ἀναβολή. Σημαίνει ματαίωση. Σημαίνει καταστροφή. Τὸ «*ἐς αὔριον τὰ σπονδαῖα*», ποὺ κόστισε τὴ ζωὴ στὸν ἀρχαῖο ἄρχοντα, δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς μεμονωμένη ἱστορικὴ συγκυρία μὲ τρομακτικὲς καὶ ἀνεπανόρθωτες συνέπειες. Εἶναι ἓνα ἐπαναλαμβανόμενο τραγικὸ γεγονός τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὸ συνειδητοποιήσουμε: Τὸ αὔριο δὲν μᾶς ἀνήκει. Τὸ σήμερα μόνο εἶναι δικό μας. Ἄλλωστε τὸ «αὔριο», μὲ μιὰ τέτοια νοοτροπία, ποτέ δὲν γίνεται «σήμερα». Μένει πάντα «αὔριο». Καὶ ἂν οἱ συνέπειες τῆς ἀναβολῆς καὶ τῆς ἀναβλητικότητας εἶναι καταστρεπτικὲς στὶς καθημερινὲς δοσοληψίες, γίνονται ἀληθινὰ τραγικὲς στὴν πνευματικὴ ζωὴ. Οἱ θεοφῶτιστοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔβλεπαν ἐδῶ καθαρὰ τὸ δάκτυλο τοῦ Πονηροῦ, τὶς μεθοδεῖες τοῦ Σατανᾶ. Νὰ πῶς μᾶς παρουσιάζει τὸν κίνδυνο τῆς ἀναβολῆς ὁ φωστήρας τῆς Καππαδοκίας, ὁ Μ. Βασίλειος. Βαθιὰ ψυχολογημένες οἱ παρατηρήσεις του. Τί μᾶς λέει:

«Ὁ Διάβολος μᾶς συμβουλεύει: Δώστε τὸ σήμερα σὲ

μένα καὶ τὸ αὔριο τὸ δίνετε στὸν Θεό. Ἀλλὰ καὶ ὁ Κύριος μᾶς προτρέπει: Σήμερα καὶ ὄχι αὔριο νὰ προσέξουμε τὴ φωνὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ παραγγέλματά Του. Πρόσεξε νὰ καταλάβεις τὴν πονηριὰ τοῦ ἐκθροῦ. Δὲν τολμᾷ νὰ συμβουλευεῖ τὴν πλήρη ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν Θεό. Ξέρει ὅτι εἶναι πολὺ βαρὺ νὰ τὸ ἀκούσουν οἱ Χριστιανοί. Μεθοδεύει ὅμως τὴ δουλειὰ του μὲ ἀπατηλὰ τεχνάσματα. Εἶναι ἄριστος μάστορας γιὰ νὰ κακοποιεῖ. Ξέρει καλὰ ὅτι μόνο στὴν παρούσα στιγμὴ ζοῦν οἱ ἄνθρωποι καὶ κάθε πράξη μόνο στὸ παρὸν πραγματοποιεῖται. Κλέπτοντας, λοιπόν, ἀπὸ ἐμᾶς τὸ σήμερα, μὲ τὰ πονηρὰ τεχνάσματά του, μᾶς ἀφήνει νὰ ζοῦμε μονάχα μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ αὔριο. Ὑστερα, ὅταν ἔλθει ἡ αὔριανὴ ἡμέρα, πάλι ἔρχεται ὁ κακὸς αὐτὸς σύντροφος, νὰ ἀξιώσει τὸ σήμερα γι’ αὐτὸν καὶ τὸ αὔριο γιὰ τὸν Κύριο. Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀφαιρώντας, χωρὶς νὰ τὸ παίρνουμε εἶδηση, μὲ τὴν ἡδονὴν τὸ παρὸν καὶ ἀφήνοντάς μας μὲ ψεύτικες ἐλπίδες τὸ μέλλον, μᾶς ἐξαπατᾷ καὶ χάνουμε τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε».

Πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε: Τὸ αὔριο δὲν μᾶς ἀνήκει. Τὸ σήμερα μόνο εἶναι δικό μας. Καὶ ἂν οἱ συνέπειες τῆς ἀναβολῆς καὶ τῆς ἀναβλητικότητας εἶναι καταστρεπτικὲς στὶς καθημερινὲς δοσοληψίες, γίνονται ἀληθινὰ τραγικὲς στὴν πνευματικὴ ζωὴ.

Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐπιμένει νὰ προσέξουμε τὸ σήμερα, τὸ τώρα: «**Σήμερα ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσθε... Ἄχρις οὗ τὸ σήμερον καλεῖται...**» (Εβρ. γ’ 7, 13). «**Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας**» (Β’ Κορινθ. στ’ 2). Ἡ σωτηρία μας, τὸ μέλλον μας, τὸ γήινο καὶ τὸ οὐράνιο, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ σήμερα, ἀπὸ τὸ πῶς ζοῦμε τώρα τὴν κάθε στιγμὴ. Τὸ αὔριο, τὸ ἐπόμενο, εἶναι τελειῶς ἀβέβαιο καὶ δὲν γνωρίζουμε ἂν θὰ τὸ προλάβουμε, ἂν θὰ τὸ ἔχουμε στὴ διάθεσή μας. Γι’ αὐτὸ καὶ ὁποῖος, μὲ τὴν παγίδα τῆς ἀναβολῆς, παραμελεῖ τὸ παρὸν, τὸν «**εὐπρόσδεκτον καιρὸν**» (Β’ Κορινθ. στ’ 2), δὲν μπορεῖ νὰ λείει πῶς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ μέλλον. Ἡ ἐπιτυχία μας στὴ ζωὴ καὶ ἡ πρόδοός μας ἢ πνευματικὴ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἀπὸ τὸ σήμερα. Ἄς μὴν ὑποκύπτουμε, λοιπόν, στὸν πειρασμὸ τοῦ αὔριο, μάλιστα τώρα στὴν ἀρχὴ τῆς νέας χρονιάς.

ΗΕΙΔΗΣΗ από το «Αστυνομικό Δελτίο». Αντι-κατοπτρίζει μια θλιβερή και τραγική πραγματικότητα. Δεν αποτελεί παρά την κορυφή του παγόβουνου σε μια αφιλόξενη θάλασσα, την κοινωνία μας, που κρύβει άναριθμητα κρυφά καθημερινά δράματα: «Στην οδό ... βρέθηκε νεκρή στο διαμέρισμά της ή ... ζούσε μόνη. Οί γείτονες γνώριζαν άπλως την διαμονή της...».

Τέτοια «συμβάντα» κατάντησαν τον τελευταίο καιρό τόσο συχνά. Σε μια πόλη, όπως η ευρύτερη περιοχή της Αθήνας, με πληθυσμό γύρω στα τέσσερα εκατομμύρια, αυτό το «ζούσε μόνη», άραγε προκαλεί τον ανάλογο προβληματισμό; Μās

‘Η ψυχή του ανθρώπου δεν βρίσκει την ισορροπία της παρά μονάχα στην αγάπη. ‘Ο άνθρωπος είναι δημιουργημένος για την αγάπη. Όταν περιορίζεται στον εαυτό του φτωχαίνει. Μια ζωή που δεν έχει κανένα να αγαπήσει και να αγαπηθεί, δεν έχει κανένα νόημα. Είναι έρημιά, πνευματική Σαχάρα. ‘Η μοναξιά επομένως, σε τελευταία ανάλυση, είναι απουσία αγάπης. ‘Απουσία Θεοῦ. Γιατί ό Θεός είναι αγάπη.

συγκλονίζει το τραγικό γεγονός να πεθαίνουν άνθρωποι μόνοι και άβοήθητοι, όχι σε μακρινές έρημιές, αλλά στις πολυθόρυβες πόλεις; Φυλακισμένοι στον ατομισμό μας, μόνο στα δικά μας προβλήματα, δεν μās μένει καθόλου καιρός και διάθεση να σκεφθοῦμε και κάποιους πολύ κοντινούς μας που σβήνουν στην έγκατάλειψη και την μοναξιά. Και να σκεφθεῖ κανείς,

πώς πολλοί από αυτούς που είναι «νεκροί» πολύ πριν πεθάνουν, θαμμένοι μέσα στην λησμονιά και την απάνθρωπη έγκατάλειψη, έχουν παιδιά, παιδιά πολυευεργετημένα από τις θυσίες τους. Έχουν παιδιά, έχουν συγγενείς, είχαν φίλους και πολλούς άλλους. Και τώρα στην ανάγκη τους δεν έχουν κανένα. Και αυτό είναι που τους παγώνει θανάσιμα πολύ πριν από τον θάνατό τους. Και δεν υπάρχει χειρότερος θάνατος από αυτόν. Να πεθαίνει κανείς όχι από έλλειψη τροφής, αλλά από έλλειψη στοργής, από τον λοιμό της μοναξιάς, της έγκαταλείψεως, της άχαριστίας.

Μεγάλο και πολυσύνθετο κοινωνικό πρόβλημα. Υπάρχει ή μοναξιά από την έγκατάλειψη, όπως υπάρχει και ή μοναξιά ή έσωτερική, ή έρημιά από

την απουσία της αγάπης. Σ’ αυτή την μοναξιά αυτοκαταδικάζεται ο σύγχρονος άνθρωπος, κλεισμένος στην έγωπάθειά του. ‘Η απομόνωση φέρνει την μόνωση. Άρνείται να συμπαρασταθεί στην μοναξιά των άλλων και δημιουργεί την δική του μοναξιά. Μια μοναξιά, άληθινή έρημιά, χειρότερη από κάθε άλλη.

—Ποιό είναι το κύριο πρόβλημά σας; ρώτησαν τις εκπροσώπους βελγικών γυναικείων οργανώσεων. Και ή αναπάντεχη απάντησή τους: ‘Η μοναξιά. Πάσχουμε κυριολεκτικά από μοναξιά.

Δεν είναι υπερβολή. Πάρα πολλοί ζουν μόνοι και έρημοι μέσα στις πολυθόρυβες πόλεις, ανάμεσα σε πλήθη ανθρώπων. Αισθάνονται μόνοι ανάμεσα σε συναδέλφους, πλάι στις παρέες τους, κοντά στους συγγενείς τους. Έτσι ή έρημιά άπλώνεται τρομερή μέσα στις ψυχές. Τοπικά ζουν κοντά σε πολλούς ανθρώπους. Τροπικά ζουν στην έρημιά. Και αυτό είναι το πιο τραγικό. Αυτά τα στεγανά της άδιαφορίας είναι τα πιο κουραστικά. Να πλησιάζεις τον άλλο με όλο τον αυθορμητισμό σου, με όλη την καλή σου διάθεση και να τον αισθάνεσαι άμπαρωμένο, όταν δεν τον νιώθεις έχθρικό. ‘Ο άνθρωπος αυτός έπαψε να είναι άνθρωπος, γιατί άρνήθηκε την αγάπη. Την αγάπη που κάνει άνθρωπο τον άνθρωπο. Και τα βασανιστικά έρωτήματα: Γιατί οί φιλικές, οί αδελφικές, οί ειλικρινείς σχέσεις έγιναν μηχανικές, τυπικές, ψυχρές; Γιατί την θέση της αγάπης την πήρε ή ύστεροβουλία, ό ύπολογισμός, το συμφέρον; Γιατί αντί για ειλικρίνεια συναντά κανείς την σκοπιμότητα, την καχυποψία; Γιατί βλέπει τον άλλο όχι σαν αδελφό, αλλά σαν άπειλή, σαν αντίπαλο; Να γιατί, ύστερα τα δράματα της μοναξιάς.

Γιατί; Μά ή ψυχή του ανθρώπου δεν βρίσκει την ισορροπία της παρά μονάχα στην αγάπη. ‘Ο άνθρωπος είναι δημιουργημένος για την αγάπη. Όταν περιορίζεται στον εαυτό του φτωχαίνει. Μια ζωή που δεν έχει κανένα να αγαπήσει και να αγαπηθεί, δεν έχει κανένα νόημα. Είναι έρημιά, πνευματική Σαχάρα. ‘Η μοναξιά επομένως, σε τελευταία ανάλυση, είναι απουσία αγάπης. ‘Απουσία Θεοῦ. Γιατί ό Θεός είναι αγάπη. Και όπου απουσιάζει ή αγάπη απουσιάζει και ό Θεός. Κι εμείς δεν βρίσκουμε συχνά αγάπη, γιατί δεν προσφέρουμε αγάπη. ‘Η προσφορά της αγάπης δεν θα άργήσει να καρποφορήσει. Βάλε αγάπη και θα βρεις αγάπη. ‘Η ανταπόκριση βρίσκεται στην ίδια την αγάπη που άντανακλάται σ’ αυτόν που την προσφέρει. ‘Η αγάπη αυτή φέρνει τον συνάνθρωπο πολύ κοντά, τον κάνει πλησίον, αδελφό. Σφυρηλατεί άκατάλυτους δεσμούς. Φυγαδεύει την μοναξιά.

‘Η δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας

«Δεῦτε ἐν ἱεροῖς μέλεσιν εὐφημήσωμεν τὸν θεηγόρον Γρηγόριον· τὸ πάνσοφον στόμα τοῦ Πνεύματος· τὸν λαμπρὸν φωστῆρα τῆς οἰκουμένης· τὸ μέγα τῆς Ἐκκλησίας περιήχημα· τὸ κλέος Ὁρθοδοξίας τὸ πανθαύμαστον· θεολογίας τὴν βρῦσιν· τῶν θείων δογμάτων τὸν ἀέναον ποταμὸν· τὰ οὐρανόβρυτα χεῖλη· τῆς σοφίας τὸν θησαυρὸν· τοῦ Χριστοῦ τῆς ποιήσεως τὸν φύλακα· διώκτην αἰρετιζόντων ἰσχυρότατον· τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλῶπισμα...»

Δίκαιος ἔπαινος γιὰ τὸν μεγάλο ἱεράρχη, τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας. Γεννήθηκε τὸ 329 κι ἡ παιδική του ἡλικία πλάσθηκε μὲ διδάγματα καὶ παραδείγματα χριστιανικά. Ἡ φύση του ἔκλινε στὴν ἀπομόνωση καὶ τὴν ἥσυχ σκέψη, ἀλλ’ οἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς καὶ ἡ θέση του στὴν Ἐκκλησία τὸν ἀνάγκασαν συχνὰ νὰ ἀναμιχθεῖ δραστήρια στὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα. Ἐγίνε Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, πολέμησε μὲ δύναμη τοὺς Ἀρειανούς, ἀναδείχθηκε μέγας θεολόγος μὲ τὰ συγγράμματά του, ποιητὴς βαθυστόχαστος μὲ τὰ ποιήματά του. Ὅλη του ἡ ζωὴ, ὅλες οἱ πτυχὲς τῆς δράσεώς του, ὅλο του τὸ συγγραφικὸ ἔργο, διαπνέεται ἀπὸ τὴν βαθιὰ του πνευματικότητα. Μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ἀφήνει ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ καθοδηγεῖται. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ὁδηγός του. Ἡ θεοκεντρικὴ του γραμμὴ ὀλοφάνερα μᾶς παρουσιάζεται σ’ ὅλη του τὴν ζωὴ. Τὸ σύνθημά του ἦταν νὰ δίνει τὰ πάντα καὶ τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γράφει: «*Δίδωμι τὰ ἑμᾶντοῦ πάντα καὶ ἑμᾶντὸν τῷ Πνεύματι*».

Ἐξαιρετὸ σύνθημα γιὰ τὴν καθημερινή μας ζωὴ, ποὺ τόσες δυσκολίες παρουσιάζονται καὶ συχνὰ ἀπογοπεύμαστε. Πόσο διαφορετικὰ θὰ ἀντιμετωπίζαμε τὰ πάντα, ἂν παραδίναμε τὸν ἑαυτό μας στὸν Θεό! Πόση γαλήνη δὲν θὰ νιώθαμε καὶ μέσα στὶς τραγικότερες συμφορές! Ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν θεολόγο, ποὺ δοκίμασε κατατρεγμούς καὶ πόνους πολλούς.

Τὴ νύχτα τοῦ Μ. Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα τοῦ 379, ἐνῶ ὁ Ἱεράρχης μας βάπτιζε τοὺς κατηχούμενους στὴν Βασιλεύουσα, ἕνα πλῆθος ἐνόπλων αἰρετικῶν ὀρμοῦν μὲ φωνές, ἀπειλές καὶ ὕβρεις, λιθοβολώντας τὸ ἐκκλησιασμά. Μερικοὶ πληγώνονται. Ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Γρηγόριος τραυματίζεται ἀπὸ λιθάρη ποὺ βέβηλο χέρι τοῦ ἔριξε. Τὸ αἷμα τὸν περιλούει, ἀλλὰ δὲν κινεῖται. Ἄν ἀφήσει τὴν θέση του καὶ φύγει, ὁ λαὸς θὰ σκορπίσει ἀλαφιασμένος. Μένει ἤρεμος καὶ ἀπτῶτος καὶ συνεχίζει τὴν ἐκτέλεση τοῦ ἱεροῦ του καθήκοντος.

Γράφει μετὰ τὰ τρομερὰ συμβάντα στὸν Ἐπίσκοπο Τυάνων Θεόδωρο: «*Ποιὸς μπορεῖ ν’ ἀμφισβητήσῃ ὅτι τὰ γεγονότα τοῦ Μ. Σαββάτου ἦταν*

περισσότερο ἀπὸ φοβερὰ; Τὰ θυσιαστήρια τοῦ Θεοῦ ὑβρίστηκαν. Τὰ θεῖα μυστήρια σκορπίστηκαν. Καὶ ἐμεῖς μέναμε ἀτάραχοι στὸ κέντρο ὄλων αὐτῶν τῶν ἐκτρόπων καὶ ἐκείνων ποὺ λιθοβολοῦσαν. Καὶ μόνο ὄπλο καὶ φάρμακο κατὰ τῶν λιθασμῶν εἶχαμε τὶς προσευχὲς μας...». Καὶ προσθέτει συμπεραίνοντας: «*Τὸ πιὸ μεγάλο εἶναι ἡ μακροθυμία καὶ τὸ νὰ δίνουμε στοὺς πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους πάσχουμε τὸ ὑπόδειγμα τῆς μακροθυμίας... Νομίζουμε πὼς εἶναι μεγάλο πράγμα ἡ δικαία τιμωρία τῶν ἐνόχων. Καὶ συμφωνῶ ὅτι εἶναι μεγάλο, διότι καὶ αὐτὸ εἶναι χρήσιμο στὴν διόρθωση τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτερο καὶ θεϊκότερο εἶναι τὸ νὰ καρτεροῦν καὶ ὑπομένουν οἱ πάσχοντες. Ἐκεῖνο, ἡ τιμωρία, κλείνει τὸ στόμα τῆς κακίας, αὐτὸ, ἡ ἀνοχή, τοὺς πείθει νὰ εἶναι χρηστοί*».

Ἐπέροχα λόγια ἡγέτη, ποὺ ξέρει καὶ τῆς ποινῆς τὸ ὠφέλιμο καὶ ἐφαρμόζει τῆς ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας τὸ μεγαλειῶδες!

Δὲν φωτίζει μὲ τὸ λαμπρὸ του παράδειγμα ὁ ἅγιος Γρηγόριος μόνο τῆς ἀνοχῆς τὸν δρόμο. Καὶ τῆς γνήσιας ταπεινοσύνης μᾶς δείχνει τὸ μονοπάτι.

Ἀνέβηκε στὸν θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ ἐκλογή, στὴν ὁποία πῆρε μέρος ὅλη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἀνατολῆς. Μὲ τὴν ἀρετὴ καὶ τοὺς ἀγῶνες του ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν κατέκτησε τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ. Ὁ αὐτοκράτορας τὸν ἐκτιμοῦσε βαθιά. Ἀλλ’ ὅταν μικρόψυχοι ἄνθρωποι τὸν πολέμησαν μὲ ποταπὰ μέσα, ὁ Γρηγόριος, γιὰ τὴν εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας, ὑπεχώρησε, παραιτήθηκε, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Βασιλεύουσα, γύρισε στὴ Ναζιανζό, ὅπου ἀνέλαβε τὴν διαποίμανση τῆς ἐπισκοπῆς τῆς. Καὶ στὴν πράξη αὐτὴ φαίνεται ἡ μεγάλη του πνευματικότητα. Δὲν θεωρεῖ καθόλου ὑποτιμητικὸ ἀπὸ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νὰ γίνε ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ. Τὴν ἴδια γραμμὴ ἀκολούθησε σ’ ὅλη του τὴν ζωὴ. Στὴν θέση τοῦ «ἐγώ» εἶχε ἕνα σύνθημα: Ὅλα γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, ὅλα στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦταν ὁ μορφωμένος, ἀλλὰ καὶ βαθιὰ καλλιεργημένος Ἱεράρχης. Στὸν πρῶτο του «Θεολογικὸ» λόγο ὑπάρχει ἡ ὑπέροχη φράση: «*Μνημονευτέον Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον*».

Τόσο ἡ καρδιά του καὶ τὸ πνεῦμα του ζοῦσε καὶ ἀνέπνεε τὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ!

Σ’ ὅλα του τὰ ἔργα, στὰ συγγράμματά του καὶ στοὺς λόγους του, μὰ περισσότερο στὰ ποιήματά του νιώθουμε τὴν ἀκλόνητη πίστη του στὸν τριαδικὸ Θεό, τὴν ἀφοσίωση στὸν Χριστό, τὸ πνεῦμα τῆς ἀπαρνήσεως κάθε κοσμικοῦ ἀγαθοῦ, τὴν ἀγάπη του στὴν προσευχὴ καὶ στὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει· ἶδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. οὗτός ἐστι περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον· ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν. καὶ γὰρ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσραὴλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν τῷ ὕδατι βαπτίζων. καὶ ἔμαρτύρησεν Ἰωάννης λέγων

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. 1θ' 1-8
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. α' 29-34

ὅτι τεθέσθαι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ὡς περιστερὰν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτόν. καὶ γὰρ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. καὶ γὰρ ἐώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

«Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ...» (Ἰωάν. α' 29)

Ὁ ἀσκητὴς καὶ προφῆτης, ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, βλέπει τὸν Ἰησοῦ. Τὸν βλέπουν ταυτόχρονα καὶ οἱ γύρω του. Μὰ ἐκεῖνοι μένουν στὴν ἀνθρώπινη ἐμφάνισι. Ἀντικρύζουν τὸ πρόσωπο. Καὶ δὲν προκαλεῖται μέσα τους καμμία ἰδιαίτερη ἐντύπωση. Ὁ Ἰωάννης, φωτισμένος καὶ διδαγμένος ἀπὸ τὸ Θεό, εἰσδύει στὸ μυστήριον. Διακρίνει τὸν Θεάνθρωπο. Αἰσθάνεται τὴν παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ποῦ σὰν ἀμνὸς προχωρεῖ στὸ Σταυρό, γιὰ νὰ λυτρώσῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Καὶ τὸ φωνάζει: Νά, μπροστά μας εἶναι ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ ἱερὸ καὶ ἄμωμο σφάγιον.

Ἄς δανεισθοῦμε γιὰ λίγο τὰ μάτια τοῦ Ἰωάννη, γιὰ νὰ κοιτάξουμε τὸν Ἰησοῦ.

Τί σημαίνει ἁμαρτία;

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ. Τότε, ποῦ ὁ Ἰωάννης ἔδινε αὐτὴ τὴ μαρτυρία, ὁ λόγος τοῦ ἦταν μιὰ προφητεία. Σήμερα εἶναι μιὰ πραγματικότητα. Ὁ Λυτρωτὴς ἔχει πιά θυσιασθεῖ. Εἶναι τὸ **«ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον»** (Ἀποκ. ε' 12) γιὰ τὴν ἀπολύτρωσή μας.

Ἄς τὸν φέρομαε λίγο μὲ τὴ σκέψη μπροστά μας. Διατηρεῖ ἀκέραια τὰ στίγματα τοῦ πάθους. Τὸ αἷμα τὸν λούζει. Τὸ ἀγνὸ πορφυρὸ τοῦ αἵμα. Οἱ κόκκινες λωρίδες λάμπουν. Καὶ μὲ τὴ λάμψη τους μᾶς μιλοῦν. Μᾶς λένε πόσο στοιχίζει τὸ κάθε μας παράπτωμα, ἢ ὅποιαδήποτε ἁμαρτία.

Συχνὰ κάνουμε στὸν ἑαυτό μας μιὰ συγκατάβαση. Τοῦ δίνουμε πιστοποιητικὸ ἀμνηστίας. Ἄμαρτήσαμε, καὶ λέμε. Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ ἁμαρτία; Δὲν εἶναι κάτι σοβαρὸ. Εἶναι ἕνα λάθος. Ἐνα μικρότερο ἢ μεγαλύτερο γλίστρημα στὸ δρόμο σου, ποῦ μπορεῖς εὐκόλα νὰ τὸ ἐπανορθώσεις, σπκῶνοντας τὸ πόδι καὶ προχωρώντας.

Ἄχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἔτσι. Ἡ ἐπιπόλαια αὐτὴ ἀντίληψη δὲν ἐκφράζει τὴν πραγματικότητα. Δὲν εἶναι ἰκανὴ νὰ σταθμίσει τὴ σοβαρότητα τοῦ κάθε μας παραπτώματος. Μόνο ἀποτελεῖ μιὰ εὐκόλη δικαιολογία. Ἐνα κατάπλασμα στὴν πληγωμένη μας ψυχὴ.

Τὴν πραγματικότητα μᾶς τὴν ἀποκαλύπτει τὸ ἐσφαγμένον ἀρνίον, ὁ Ἰησοῦς. **«Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται»** (Ἠσ. νγ' 4).

Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά μας εἶναι κάτι τὸ φοβερό. Γιὰ νὰ ἐξαφανισθεῖ ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ψυχῆς μας καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ οὐρανοῦ, χρειάσθηκε νὰ γίνει κάτι μεγάλο. Νὰ ματώσουν οἱ παλάμες καὶ ἡ πλευρὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ν' ἀφήσει τὴν πνοὴ του ἐπάνω στὸ Σταυρό.

Ἀτενίζοντάς τον μποροῦμε νὰ συλλάβουμε τὴ σο-

βαρότητα τοῦ θέματος. Βλέποντας τὶς ὀλοπόρφυρες σταγόνες νοιώθουμε τὴν ἀνάγκη νὰ ποῦμε: «Χριστέ μου, Χριστέ μου, συγχώρεσέ με. Κι ἐγὼ ποτὲ πιά δὲν θὰ κάνω νὰ τρέξει καινούριο αἷμα ἀπὸ τὶς πληγές σου μὲ νέα μου παραπτώματα».

Ἡ ἔνταση τῆς θείας ἀγάπης.

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.

Κοιτάξτε τον γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά. Ἐτσι μπορεῖτε νὰ σκεφθεῖτε πόσο στοιχίζει ἡ ἁμαρτία, ἀλλὰ καὶ νοιώθετε μιὰ πλημμύρα ἀγάπης, θεϊκῆς ἀγάπης, νὰ σᾶς τυλίγει. Ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν παρουσία του, μᾶς κάνει αἰσθητὴ τὴν ἀπέραντη θεία ἀγάπη. Ἀντικρύζοντάς τον δοκιμάζουμε τὸ ρίγος, ποῦ δοκίμασε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ἔλεγε: **«ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε»** (Ρωμ. ε' 8).

Τὴ θυσία του δὲν τὴν ἐπέβαλε καμὴ ἀνάγκη, καμὴ μιὰ ὑποχρέωσή του. Τὴν ἐνέπνευσε ἡ ἀγάπη. Ντύθηκε τὸν πορφυρὸ, αἱμάτινο χιτώνα, γιὰ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἀγαπάει μὲ μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς. Μὲ μιὰ ἀγάπη καθαρὴ καὶ ἀγνή. Ἐλεύθερη ἀπὸ ὅποιαδήποτε ἰδιοτέλεια κι' ἀπὸ πλάγιο σκοπὸ.

Δὲν ἔχουμε ἀντίστοιχο περιστατικὸ στὴ γῆ, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε σὰν παράδειγμα, σὰν μιὰ εἰκόνα, ποῦ θὰ μᾶς βοηθοῦσε νὰ πλησιάσουμε μὲ τὴ σκέψη καὶ νὰ ἐρμηνεύσουμε τὴ θεϊκὴ ἀγάπη. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀγγίζεται μὲ τὸ λογικὸ καὶ δὲν περιγράφεται μὲ τὸν προφορικὸ λόγον ἢ τὴν πέννα. Μόνο τὸ στοχαστικὸ ἀντίκρουσμα τῶν πληγῶν του καὶ τοῦ αἱματός του μᾶς βοηθαεῖ νὰ τὴ ζήσουμε μὲ τὴν καρδιά. Νὰ αἰσθανθοῦμε στὸν πιὸ δυνατὸ βαθμὸ τὴ συγκίνηση, τὸ δέος, τὴ γλυκεῖα θαλπωρὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Κι' αὐθόρμητα στὰ χεῖλη θὰ ῥθοῦν ἡ ἔκφραση τῆς εὐχαριστίας κι' οἱ λόγοι τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ἀδελφοί μου, δὲν εἶναι χωρὶς λόγο τὸ ὅτι ἀπὸ τὶς πρώτες στιγμὲς τῆς δημόσιας ζωῆς τοῦ Κυρίου ὁ Πρόδρομος ἐπισημαίνει τὸ μεγάλο σκοπὸ, τὴ θυσία, καὶ βλέπει μὲ τὰ προφητικά του μάτια τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ σὰν ἀμνὸ σφαγιαζόμενο. Θέλει νὰ μᾶς μάθει νὰ βλέπουμε κι' ἐμεῖς μὲ τὸν ἴδιον τρόπο τὸ μεγάλο μας ἀρχηγό. Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτό: νὰ φεύγουμε μακριὰ ἀπ' τὴν ἁμαρτία.

Νὰ χαιρόμαστε τὴ θεϊκὴ ἀγάπη. Νὰ ἀπολαμβάνουμε δηλαδὴ στὸ ἀκέραιο τὰ μεγάλα δῶρα τοῦ Λυτρωτῆ μας Ἰησοῦ.

«Ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὀρίοις Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ, ἵνα πληρωθῆ τὸ ρηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· γῆ Ζαβουλῶν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης,

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. δ' 7 - 13
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. δ' 12 - 17

πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκοτει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

ΦΩΣ ΜΕΓΑ

«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκοτει εἶδε φῶς μέγα».

ΔΥΣΚΟΛΗ ἡ περιγραφή. Ὁ,τι χρώματα κι ἂν χρησιμοποιοῦσε κανεὶς δὲν θὰ μπορέσει νὰ ζωγραφίσει τὴν ψυχικὴ νέκρα στὴν ὁποία βρισκόταν τότε ὁ κόσμος, παρ' ὅλα τὰ λίγα φῶτα ποὺ θαμπόφεγγαν. Σκοτάδι σκέπαζε τὴ γῆ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ζοῦσε δεσμώτης μέσα στὰ σκοτάδια τῆς ἀγνοίας, τῆς δεισιδαιμονίας, τῆς εἰδωλολατρίας. Πουθενὰ φῶς. Ἡ ἀλήθεια διέφευγε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ αὐτοὶ οἱ λαοὶ ποὺ εἶχαν παρουσιάσει κάποια πρόοδο, βρισκόνταν σὲ κατάπτωση.

Α) Τὸ μεγάλο φῶς.

Μέσα στὴν ἐφιαλτικὴ ἐκείνη νύχτα, ἔλαμψε «φῶς μέγα». Ἀνέτειλε ὁ ἥλιος τῆς Ἀλήθειας, τῆς Δικαιοσύνης. Τὸ Φῶς, ποὺ διέλυσε τὰ σκοτάδια καὶ ἔδωσε σὲ ἄτομα καὶ λαοὺς τὸν δείκτη τῆς ζωῆς.

Γι' αὐτὸ, γεμάτος ἐνθουσιασμὸ καὶ βαθιὰ συγκίνηση ὁ Προφήτης φωνάζει: «Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκοτει εἶδε φῶς μέγα». Δὲν εἶναι ὁ Κύριος ἓνα ὁποιοδήποτε φῶς γιὰ τὸν κόσμο. Φῶτα ἀνθρώπινα εἶχαν προβάλλει διὰ μέσου τῶν αἰώνων πολλὰ στὸν ὀρίζοντα τῆς ἀνθρωπότητας. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ φῶτα, τὰ συστήματα, οἱ φιλοσοφίες, παρὰ τὶς μεγάλες καὶ πομπώδεις ὑποσχέσεις τους, στὴν πραγματικότητα ἦταν «φῶτα, κίλια φῶτα, μὰ δὲν ἦταν τὸ Φῶς». Ἦταν σταγόνες, μὰ δὲν ἦταν ἡ Πηγὴ. Δὲν ἦταν Ἐκεῖνος ποὺ ξεδιψαίει τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἀναμορφώνει, τὸν λυτρώνει καὶ τὸν μεταμορφώνει σὲ νέον ἄνθρωπο.

Ὁ Κύριος ὅμως εἶναι «φῶς μέγα». Τὸ μοναδικὸ φῶς. Ἡ μόνη Ἀλήθεια. Εἶναι ὁ Θεός. «Ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία» (Α' Ἰω. α' 5), διακηρύττει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Καὶ εἴκοσι αἰῶνες τώρα φώτισε τὸν ἄνθρωπο, ἀναμόρφωσε ἄτομα καὶ λαοὺς.

Β) Καὶ σήμερα φῶς.

Ὁ Κύριος δὲν εἶναι «φῶς μέγα» μόνο γιὰ τὸ παρελθόν. Κάθε ἐποχὴ ἔχει ἀνάγκη αὐτοῦ τοῦ θείου φωτός. Καὶ ἡ δική μας ἐποχὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ θεία Του ἀκτινοβολία. Κι ἄς εἶναι ἐποχὴ ἀναπτύξεως τῆς ἐπιστήμης, τῆς τεχνικῆς προόδου καὶ τῶν διαστημικῶν κατακτήσεων. Εἶναι καὶ σήμερα τὸ φῶς ποὺ φωτίζει καὶ καθοδηγεῖ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο στὴ ζωὴ του. Μὲ βασικὴ ὅμως προϋπόθεση νὰ μὴν κλείσει ὁ ἄνθρωπος τὰ μάτια του, νὰ μὴν ἀρνεῖται

τὸ φῶς.

Γιατὶ συμβαίνει συχνὰ αὐτὸ. Καὶ ὁ λόγος, «ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα. Πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῆ τὰ ἔργα αὐτοῦ», ὅπως βεβαιώνει ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς (Ἰω. γ' 20). Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζεῖ στὴν ἀμαρτία, στὴν παρανομία, στὴ φαυλότητα, στὴν ἀπάτη, ποὺ θησαυρίζει μὲ ἀδικίες ἢ καταπατεῖ τὴν τιμὴ τοῦ συνανθρώπου του, εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ θέλει τὸ φῶς. Γιατὶ τὸ φῶς θὰ ἀποκαλύψει τὶς φαυλότητές του. Ἐτσι φθάνει νὰ ἀρνεῖται τὸν Χριστὸ μὲ τὴ δικαιολογία πὼς εἶναι προοδευμένος, συγχρονισμένος, φωτισμένος καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλα φῶτα.

Καὶ φθάνει σ' αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ θεόπνευστος λόγος: Ὁ ἄρχοντας τοῦ σκοτους «τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ» (Ἰω. ἰβ' 40). Γίνονται ἔτσι τυφλὰ ὄργανά του. Πολεμοῦν τὸ «φῶς» μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ εἶναι τὸ φῶς!

Γ) Ὁ Χριστός, τὸ μοναδικὸ φῶς.

Ἀλλὰ ὅσο κι ἂν τὸ πολεμοῦν, ὁ Κύριος θὰ παραμένει «φῶς» γιὰ κάθε ἐποχὴ, γιὰ κάθε ἄνθρωπο, γιὰ κάθε οἰκογένεια, γιὰ κάθε κοινωνία. Θὰ εἶναι «φῶς μέγα», ποὺ ἀποκαλύπτει τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ζωῆς, ποὺ δίνει κατευθύνσεις καὶ τονώνει τὸν ἄνθρωπο στὸν ἀγώνα τῆς ζωῆς. Μὲ τὴν προϋπόθεση ὅμως νὰ προσφέρουμε ἐμεῖς τὴν πίστη καὶ τὴν ἀφοσίωσή μας πρὸς τὸ Φῶς.

Καὶ ἡ πίστη μας αὐτή, θὰ μεταφράζεται σὲ ἀγώνα ποὺ πρέπει νὰ κάνουν ὅλοι ὅσοι ἔχουν τὸν τιμητικὸ τίτλο: «υἱοὶ φωτός». Πρῶτα αὐτοὶ νὰ καλλιεργοῦν τὸν ἑαυτό τους γιὰ νὰ εἶναι φωτεινοὶ καὶ ταυτόχρονα νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀναλάβουν ἀγῶνες καὶ νὰ ὑποστοῦν θυσίες γι' αὐτὸ τὸ φῶς. Γιατὶ, τὸ ἀληθινὸ καὶ ζωογόνο φῶς γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ στὸν κόσμο, νὰ τὸν φωτίσει, νὰ τὸν ἐξαγιασῇ, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀγωνιστές.

Τέτοιους μᾶς θέλει ὅλους ὁ Χριστός. Διαφορετικά, ὅταν ὅσοι καλοῦνται «υἱοὶ φωτός» δὲν εἶναι ἀγωνιστὲς γιὰ τὴ διάδοση τῆς ἀλήθειας, τὴν ἐπικράτηση τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς, τότε ποιοὶ ἄλλοι θὰ πρέπει νὰ ἀναλάβουν αὐτὴ τὴ μεγάλη καὶ τιμητικὴ ἀποστολή;

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Ὅπιον τοῦ λαοῦ»!

«Πολέμησαν με πάθος τὴ θρησκεία ἢ μᾶλλον τὸν Χριστιανισμό. Τὸν θεώρησαν σὰν “ὄπιο τοῦ λαοῦ”. Ἡ προπαγάνδα ἔδωσε καὶ πῆρε. Ἐγίνε σύνθημα γιὰ νὰ κατακτήσει τὶς πλατιεὲς μάζες τοῦ λαοῦ. Ἐλαβε παγκόσμιες διαστάσεις ἢ διαστρεβλωτικὴ τακτικὴ κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῶν ἀξιών του. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀπέτυχε, φώναζαν. Δὲν βγάζει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀθλιότητά τους. Τοὺς βυθίζει σ’ αὐτή. Τοὺς ἀλλοτριώνει. Ὁ ρόλος τῆς θρησκείας ἀντὶ νὰ εἶναι δραστηκός, εἶναι παθητικὸς καὶ ἀποκοιμιστικὸς. Τῆς ἀρκεῖ νὰ προσφέρει στὸν δυστυχισμένο ἄνθρωπο ἕνα ἡρεμιστικὸ ἢ μᾶλλον ἕνα ναρκωτικὸ, γιὰ νὰ τὸν ἀποκοιμίσει. Νὰ γιατί ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιο τοῦ λαοῦ».

Κατηγόρησαν, λοιπόν, τὴ θρησκεία σὰν ὄπιο τοῦ λαοῦ. Καὶ τὸ μόνο ποὺ πέτυχαν εἶναι νὰ κάνουν τὸ ὄπιο θρησκεία τοῦ λαοῦ. Διότι, ἄς μὴ ξεγελιόμαστε, δὲν καταλήγει κανεὶς στὰ ναρκωτικὰ τυχαῖα. Δὲν αἰχμαλωτίζεται σὲ αὐτὰ ἂν δὲν εἶναι πρόθυμος νὰ φορέσει ἄλυσίδες. Καὶ πρέπει νὰ ὑπάρξουν οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὰ δεσμά. Νὰ ὑπάρχει τὸ ἐσωτερικὸ κενό, τὸ βαθὺ ἀνικανοποίητο τῆς ψυχῆς ποὺ ἀναζητεῖ τὰ ἀπατηλὰ ὑποκατάστατα. Νὰ ὑπάρχει ἡ ἀπουσία σκοποῦ τῆς ζωῆς καὶ ὑπαρξης. Αὐτὴ ποὺ προσφέρει ὁ Χριστὸς ἄφθονη, ἀφοῦ ἤλθε «**ἵνα ζῶν ἔχῃσι καὶ περισσὸν ἔχῃσι**» (Ἰωάν. 1´ 10). Καὶ αὐτὸ τὸ κενό, οἱ χωρὶς σκοπὸ, προσπαθοῦν μάταια νὰ τὸ γεμίσουν με τὰ παραισθησιογόνα. Ὅμως τὸ ἄδειασμα τῆς ψυχῆς, τὸ κενὸ τοῦ χαμένου παραδείσου, δὲν ἀναπληρώνεται ἀπὸ τοὺς τεχνιτοὺς καὶ ψεύτικους παραδείσους. Χρειάζεται νὰ προχωρήσουμε ἀπὸ τοὺς καρποὺς στὴ ρίζα, γιὰ νὰ ἀνακαλύψουμε τὴ γενεσιουργὸ αἰτία τῆς τραγωδίας τῶν ναρκωτικῶν.

Πολὺ σωστὰ διατυπώθηκε, πὼς «*εἶναι ἀφέλεια νὰ νομίζουμε ὅτι ὁ πραγματικὸς ἀγωγὸς τῆς διακίνησης καὶ τῆς χρήσης τῶν ναρκωτικῶν εἶναι ὁ ἔμπορος τοῦ θανάτου. Πραγματικὸς ἀγωγὸς εἶναι ἡ ψυχὴ ποὺ νεκρώθηκε μπροστὰ στὸν τρόμο τοῦ πνευματικοῦ κενοῦ. Δὲν διακινεῖται κανένα ἐμπόρευμα θανάτου, ἂν δὲν ἐξασφαλισεῖ προηγουμένως τὸ «σωσίβιο» ἄλλοθι τοῦ ἐκμηδενισμοῦ τῆς ψυχῆς. Ἡ πραγματικότητά μας εἶναι ἡ ἀπεξάρτηση ἀπὸ τὸ πνεῦμα. Αὐτὸ εἶναι τὸ δραστηκότερο ναρκωτικὸ. Καὶ τὸ πνεῦμα εἶναι πίστη ἀναγωγῆς στὸ κάπι. Τὸ κενὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναγωγῆς στὸ μηδέν. Ὁ ἔωσφορισμὸς ἀδειάζει τὴν ψυχὴ ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς ὑπαρξης της. Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ νέου εἶναι ἡ πρὸ ἀπόλυτα προσηλωμένη στὴν ἀνάγκη τοῦ «**λόγου διδόνα**». Χωρὶς τὴν λογοδοσίαν τῆς πίστεως, ἀντὶ ρωμαλέα νὰ συντριβεῖ καὶ νὰ καταργεῖ τὰ ἐμπόδια ποὺ φράζουν τὸ δρόμο τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας της, αὐτοσυντριβεῖται καὶ αὐτοκαταργεῖται» (Τ. Λιγνάδης).*

Καὶ συνεχίζει με μιὰ ρεαλιστικὴ ἐπισήμανση τῶν πραγματικῶν ἐνόχων:

«*Ἄν θέλουμε σώνει καὶ καλὰ ἐνόχους, ἄς τοὺς ἀναζητήσουμε στοὺς ἐμπόρους τῶν ιδεῶν. Στὰ ναρκωτικὰ ἐμπορεύματα τοῦ τρόπου ζωῆς, στὸ εἶδος τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, στὴ λαγνεῖα τοῦ ἀτομισμού, στὴ θέωση τῆς αὐτολατρίας, στὴν ἀνῆμπορη λογικὴ μας, στὸ ναυάγιο τῆς πανουργίας μας. Τὸν ἐνοχο δὲν πρόκειται νὰ τὸν βροῦμε, ἂν δὲν ἀνακαλύψουμε τὴν ταυτοπροσωπία μας με τὴν ἐνοχή. Τὰ ναρκωτικὰ εἶναι ἡ φυσιολογικὴ ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς ταυτοπροσωπίας. Εἶναι τὸ βοτάνι γιὰ τοὺς ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΥΣ ποὺ ἐν ὀνόματι τῆς «προόδου» κάποτε ξεκινοῦν νὰ σώσουν τὸν κόσμον χωρὶς τὸ μαρτύριο τῆς Ἀγάπης καὶ ἔτσι τὸ ἀδιέξοδο τοῦ μίσους τοὺς ὀδηγεῖ μοιραῖα νὰ στρέψουν τὴν μάχη στὸν κόσμον ὡς ἀρνητὲς τῆς ζωῆς...»*

Ἡ ἀπουσία ἰδανικῶν, τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς, χωρὶς τὴν ἀναγωγή της στὸν οὐρανὸ, χωρὶς ὑπερυλικές, μεταφυσικὲς ἀναζητήσεις, τὴ ναρκώνουν καὶ τὴ νεκρώνουν καὶ χωρὶς τὴν χρῆση ναρκωτικῶν. Τὰ παραισθησιογόνα ἔρχονται ἀπλῶς νὰ δώσουν τὴ χαριστικὴ βολή. Νά, γιατί χρειάζεται ὄχι ἀπλῶς μιὰ προληπτικὴ φροντίδα γιὰ τὴν ἀποφυγὴ καὶ καταπολέμηση τῶν ναρκωτικῶν, ἀλλὰ μιὰ γενικότερη θωράκιση με τὶς χριστιανικὲς ἀξίες, τὴν σταθερὴ πίστη, τὴν ἀδιάψευστη ἐλπίδα, τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Χωρὶς τὰ παραισθησιογόνα τοῦ πνεύματος δὲν εὐδοκιοῦν καὶ τὰ ἄλλα ναρκωτικὰ. Καὶ τὰ παραισθησιογόνα αὐτὰ δὲν ἀντιμετωπίζονται καὶ δὲν ἐξουδετερώνονται παρὰ μονάχα με πνευματικὰ μέσα καὶ ἠθικὸ ἐξοπλισμὸ.

Ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς ἀλλοτριώνει. Μᾶς λυτρώνει. Μᾶς βρῆκε ἀλλοτριωμένους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ «**ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους καὶ μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν**» (Κολασ. α´ 13-14). Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μᾶς μετέφερε ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ σκότους στὸ βασίλειο τοῦ φωτός. Ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς φθορᾶς στὴ δημιουργία τῆς ἀγάπης. Ἀπὸ τὴν πλάνη στὴν ἀλήθεια. Ἀπὸ τὴν ἁμαρτία στὴν ἀγιότητα. Ἀπὸ τὴν καταπίεση τῶν παθῶν στὴν πνευματικὴ ἐλευθερία. Ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα στὴ χαρά. Ἀπὸ τὴ σκιά καὶ τὴ χώρα τοῦ θανάτου στὸ κῶρο τοῦ φωτός καὶ τῆς ζωῆς. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι «ἡ θρησκεία τῶν σκλάβων» οὔτε «τὸ ὄπιο τοῦ λαοῦ». Εἶναι ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης. Καὶ μέσα σ’ αὐτὸ τὸ βασίλειο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερίας δὲν ὑπάρχει κῶρος γιὰ ψευδαισθήσεις καὶ αὐταπάτες. Δὲν ἔχει θέση ἢ φυγὴ καὶ τὸ κενό. Δὲν ὑπάρχει στέρνηση, γιὰ νὰ ζητοῦνται ὑποκατάστατα. Ὑπάρχει πλήμμουρα χαρᾶς, ζωῆς, δημιουργίας. Ὑπάρχει ἀγώνας. Γι’ αὐτὸ ὑπάρχει καὶ νίκη.

«Νεφύδριόν ἐστι καὶ θᾶπτον παρελεύσεται»

Τὸ ξέρουμε. Καὶ ὁμως τὸ ξεχνᾶμε στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή. Τότε ἀκριβῶς πού ἔπρεπε νὰ τὸ θυμόμαστε. Οἱ δυσκολίες εἶναι ἀναπόφευκτες στὴ ζωὴ μας. Οἱ θλίψεις καὶ οἱ δοκιμασίες ὅπως δὴποτε θὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν. Ἡ ἀποτυχία δὲν θὰ δυσκολευθεῖ νὰ χτυπήσει τὴν πόρτα μας. Ἡ λιακάδα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μόνιμη κατάσταση. Θὰ ἔλθει καὶ ἡ συννεφιά. Θὰ ἔλθουν καὶ οἱ θύελλες. Θὰ μᾶς χτυπήσουν καὶ οἱ καταιγίδες. Τὴ χαρὰ θὰ τὴ διαδεχθεῖ ὁ πόνος. Τὰ γέλια θὰ τὰ ἀκολουθήσουν τὰ δάκρυα. Δὲν εἶχε ἄδικο ἐκεῖνος, πού εἶπε, πῶς ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μοιάζει μὲ ἐκκρεμὲς ἀνάμεσα σὲ χαμόγελα καὶ δάκρυα.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ πραγματικότητα. Καὶ ὁ λογικὸς ἄνθρωπος τὴ γνωρίζει. Καὶ τὴν περιμένει ἀργὰ ἢ γρήγορα. Καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν ἀντιμετωπίσει, ὅταν τὸν ἐπισκεφθεῖ. Ἐτσι δὲν αἰφνιδιάζεται, δὲν πανικοβάλλεται καὶ δὲν τὰ χάνει. Ἐφαρμόζει τὴ συμβουλὴ τοῦ ἱεροῦ Ψαλμωδοῦ: **«Ἡτοιμάσθην καὶ οὐκ ἔταράχθην»**. Ἐτοιμάστηκα, ἐξοπλίστηκα κι ἔτσι ὅταν μοῦ ἐπιτέθηκε ἡ δυσκολία, ἡ θλίψη, ὁ πειρασμός, τὸν ἀντιμετώπισα μὲ ἐπιτυχία.

Ἀλλὰ ἂν εἶναι πραγματικότητα, ὅτι τὴ χαρὰ τὴ διαδέχεται ὁ πόνος, εἶναι τὸ ἴδιο ἀλήθεια, πῶς τὸν πόνο τὸν διαδέχεται ἡ χαρὰ. Ἡ θλίψη δὲν εἶναι μόνιμη κατάσταση. Τὴ συννεφιά καὶ πάλι θὰ τὴν ἀκολουθήσει λιακάδα. Τὴ νύχτα, ὅσο σκοτεινὴ καὶ νὰ εἶναι, θὰ τὴ διαδεχθεῖ ἡ ἡμέρα. *«Νεφύδριόν ἐστι καὶ θᾶπτον παρελεύσεται»*, ἔλεγε ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος γιὰ τὶς ἀλλεπάλληλες θλίψεις καὶ δοκιμασίες, πού ἀντιμετώπιζε στὴν πολυτάραχη ζωὴ του. Συννεφάκι εἶναι καὶ γρήγορα θὰ φύγει.

Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν συμβαίνουν μόνο, ἄς ποῦμε, στὴν καθημερινή, τὴν ὑλικὴ ζωὴ. Συμβαίνουν καὶ στὸν καθημερινὸ πνευματικὸ μας ἀγῶνα. Ἐφόσον ἀγωνιζόμαστε εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ τραυματισθοῦμε. Ἐφόσον βρισκόμαστε στὸ πεδίο τῆς μάχης καὶ πολεμᾶμε μὲ ἰσχυρὸ ἀντίπαλο, εἶναι ἐπόμενο νὰ δεχθοῦμε πυρὰ, νὰ ὑποστοῦμε ἐλαφρὲς ἢ βαριεὲς πληγές. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς τὸ ὑπογραμμίζει, **«ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλιν πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις»** (Εφ. σ. 12).

Σ' ἓνα, λοιπόν, τέτοιο πολυμέτωπο ἀγῶνα οἱ πτώσεις δὲν εἶναι σπάνιες. Πολὺ περισσότερο ὅταν ξεθαρρεῖ κανεὶς καὶ δὲν βρίσκεται σὲ ἐτοιμότητα, ἂν καὶ εἶναι σὲ ἐμπόλεμη κατάσταση. Πόσες φορές μᾶς πιάνει ὁ ἐχθρὸς στὸν ὕπνο! Ἄλλοτε ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ἀδιαφορία ἢ αὐτοπεποίθηση ἔχουμε ἀφύλακτες τὶς πόρτες τῆς ψυχῆς μας καὶ ὁ Πονηρὸς ἔχει μοναδικὴ ἰκανότητα, γιὰ νὰ

τρυπώνει ἀπὸ κερκόπορτες καὶ νὰ πυρπολεῖ καὶ ἀπόρρητα ἀκόμα κάστρα.

«Ὁὐκ οὕτως ἡμεῖς σπουδάζομεν ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, ὡς ἐκεῖνος ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ἀπωλείας», παρατηρεῖ ὁ Χρυσόστομος. Εἶναι, ἀλήθεια, φοβερὸ, νὰ φροντίζουμε ἐμεῖς λιγότερο γιὰ τὴ σωτηρία μας ἀπὸ ὅσο ἐκεῖνος γιὰ τὴν καταστροφὴ μας. Νὰ ἀγρυπνάει ὁ τρομερὸς καὶ ὕπουλος ἐχθρὸς μας καὶ νὰ κοιμόμαστε ἐμεῖς. Νὰ ἔχουμε ἀτίμητους θησαυροὺς καὶ νὰ μὴν παίρνουμε καμιὰ μέριμνα γιὰ τὴ φύλαξή τους. Νὰ τοὺς ἀφήνουμε στὴ διάθεση τῶν ἀδίστακτων ληστῶν.

Ἡ πτώση ἐπομένως μπορεῖ σὲ κάθε στιγμή νὰ ἔλθει. Καὶ τὸ τράνταγμα νὰ εἶναι ἰσχυρὸ. Ἐδῶ χρειάζεται ἰδιαίτερη προσοχή. Διπλαρὴ στὰ μετὰ τὴν πτώση. Ἡ ἀδιαφορία, ἡ πρὶν ἀπὸ τὴν πτώση, εἶναι δυνατὸν τώρα νὰ μεταβληθεῖ σὲ πανικό. Ὁ κίνδυνος εἶναι πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, παρὰ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πτώση. Χάσαμε ἔστω μιὰ μάχη. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μὴν χάσουμε τὸν πόλεμο. Νὰ μὴν πετάξουμε τὰ ὄπλα καὶ τραποῦμε σὲ ἄτακτη φυγή.

Μὲ πόση σοφία τοποθετεῖ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ὁ μεγάλος ἀγωνιστὴς τῶν πνευματικῶν στίβων καὶ βαθὺς γνώστης τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καὶ ἀσυναγώνιστος στὴν πειστικότητά του, Χρυσόστομος. Τὰ ἐπιχειρήματά του εἶναι τόσο παραστατικά:

«Τί κάνουν οἱ ἔμποροι, ὅταν πέσουν σὲ ναυάγιο; Σταυρώνουν τὰ χέρια καὶ ἐγκαταλείπουν τὴ δουλειά τους; Ὁχι. Καὶ πάλι ταξιδεύουν καὶ ἐμπορεύονται. Καὶ ὅλα αὐτὰ μολονότι ἡ ζημιὰ δὲν προήλθε ἀπὸ αὐτοὺς, ἀπὸ ἀμέλειά τους, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα. Καὶ ἐμεῖς, πού ἔχουμε τόσες ἐλπίδες γιὰ τὸ τέλος καὶ ξέρουμε καλά, ὅτι ἂν τὸ θέλουμε καὶ προσέχουμε οὔτε ναυάγιο θὰ μᾶς συμβεῖ οὔτε καμιὰ ἄλλη ζημιὰ θὰ ὑποστοῦμε, ἐμεῖς, λοιπόν, θὰ σταματήσουμε καὶ θὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια; Κάτι τέτοιο μοιάζει μὲ τὸν πυγμαῖο, πού ἀφήνει τὸν ἀντίπαλό του καὶ κτυπάει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του. Ἀλλὰ ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι στὰ καλά του;

»Γιὰ πές μου, συνεχίζει ὁ ἴδιος, τὰ κατάφερε ὁ διάβολος καὶ μᾶς ἔριξε κάτω. Θὰ μείνουμε ἐκεῖ; Ὁχι. Πρέπει νὰ σηκωθοῦμε καὶ νὰ μὴν σερνόμαστε στὴ γῆ καὶ ὀδηγήσουμε τὸν ἑαυτὸ μας στὸν γκρεμό. Καὶ ἔτσι στὶς πληγές, πού μᾶς προξένησε ἐκεῖνος, νὰ προσθέσουμε κι ἄλλες ἐμεῖς. Καὶ ὁ Δαβὶδ ἔπεσε. Ἐμεινε ὁμως στὴν πώση; Δὲν σηκώθηκε ἀμέσως καὶ συνέχισε καὶ πάλι τὸν ἀγῶνα του πρὸς τὸν ἐχθρό;»

Ἡ ἐλπίδα εἶναι τὸ ἀκαταμάχητο ὄπλο στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα καὶ στὴν καθημερινή μας ζωὴ. Ὁχι φυσικὰ μιὰ γενικὴ καὶ ἀόριστη ἐλπίδα. Ἀλλὰ ἡ χριστιανικὴ ἐλπίδα, πού στηρίζεται πάνω στὴ σταυρικὴ θυσία τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ, στὸν **«ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας»** (Εβρ. β' 10).

«Εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς διήρχετο τὴν Ἱεριχώ καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ προδραμῶν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι δι' ἐκείνης ἡμέλλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μέναι. Καὶ σπεύσας κα-

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α΄ Τιμ. δ΄ 9-15
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ιθ΄ 1-10

τέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλύσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός».

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

«ΕΖΪΤΕΙ ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν...»

ΚΑΘΕ ἀληθινὴ συνάντηση τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν Χριστὸ εἶναι ἓνα μεγάλο γεγονός. Εἶναι ἓνα ξεκίνημα γιὰ μιὰ νέα ζωὴ, μιὰ νέα δημιουργία. Καὶ ἡ συνάντηση αὐτὴ γίνεται μετὰ ἀμοιβαίᾳ κίνηση καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ. Ὁ λυτρωτὴς Κύριός μας καταδιώκει μετὰ τὴ θεϊκὴ του ἀγάπη κάθε ἄνθρωπο συνεχῶς, φέρνοντάς του διάφορες εὐκαιρίες. Καὶ ἀναζητεῖ τὸν κάθε ἄνθρωπο χωριστά. Γι' αὐτὸ πῆγε στὴν Ἱεριχώ νὰ ἀναζητήσῃ ἓνα ἀμαρτωλὸ, τὸν ἀρχιτελὼν Ζακχαῖο. **«Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός».** Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ μᾶς ἐξιστορεῖ τὴ μεγάλη συνάντηση τοῦ Ζακχαίου μετὰ τὸν Ἰησοῦ. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχιτελῶν, μᾶς διδάσκει ποιὲς εἶναι οἱ προϋποθέσεις γιὰ νὰ συναντήσουμε καὶ ἐμεῖς τὸν Ἰησοῦ.

A. «ΕΖΪΤΕΙ ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν».

Ἡ ἀναζήτησις τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὸ ἐγὼ μας, εἶναι ἡ πρώτη προϋπόθεσις. Ὁ Ζακχαῖος ἤθελε μετὰ πόθο ἱερὸ νὰ δεῖ τὸν Ἰησοῦ. Νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἦταν πλούσιος καὶ εἶχε μεγάλη κοινωνικὴ θέσι. Ὅμως ἡ ψυχὴ του ἦταν ἄδεια καὶ ἀνικανοποίητη ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἀναζητᾷ λοιπὸν μετὰ ὄλην του τὴν καρδιὰ λυτρωτὴ, τὸ πρόσωπο τοῦ Μεσσία. Θέλει νὰ τὸν ἀκούσῃ. Νὰ τὸν συναντήσῃ ἀπὸ κοντά. Καὶ αὐτὴ ἡ πνευματικὴ δίψα τὸν κάνει νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ ἐγὼ του, ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τρέχει καὶ σκαρφαλώνει στὴ συκομορέα. Καὶ τὸ κάνει αὐτό, χωρὶς νὰ ὑπολογίσει τὴν κοινωνικὴν του θέσιν οὔτε τὰ σχόλια τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ συνάντησις τοῦ Ζακχαίου μετὰ τὸν Κύριον δὲν εἶναι κάτι τὸ τυχαῖο καὶ συμβατικόν. Εἶναι μιὰ ἐνσυνείδητη προσέγγισις. Μιὰ προσωπικὴ γνωριμία. Μιὰ προσωπικὴ σχέση πού γεμίζει τὸν Ζακχαῖο μετὰ θαυμασμὸν καὶ χαρὰ. Αὐτὰ ὅλα ἐκφράζει ἡ φιλοξενία τοῦ Ἰησοῦ στὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ ἀρχιτελῶν.

Κάθε γνήσια συνάντησις προϋποθέτει μιὰ ἀμοιβαίᾳ κίνηση τῶν προσώπων πού πρόκειται νὰ συναντηθοῦν. Αὐτὸ γίνεται καὶ στὴ συνάντησις κάθε ψυχῆς μετὰ τὸν Ἰησοῦ. Γιὰ νὰ συναντήσουμε ἀληθινὰ

τὸν Χριστό, πρέπει νὰ τὸ θελήσουμε καὶ νὰ τὸ ἐπιδιώξουμε μετὰ ζῆλον καὶ ταπεινώσει. Ὅπως ὁ Ζακχαῖος ἄφησε τὸ τελωνεῖο του, βγήκε στὸ δρόμο, ἀνέβηκε στὴ συκομορέα, ἔτσι καὶ μεῖς. Χρειάζεται νὰ ἀπαγκιστρωθοῦμε ἀπὸ τὰ γρανάζια τοῦ ἐγὼ μας. Νὰ ἀποβάλουμε τὴν αὐτάρκεια καὶ ἀλαζονεία μας. Νὰ ὑπερникήσουμε τὰ σχόλια τοῦ κόσμου πού γίνονται φραγμὸς στὴν πορεία μας πρὸς τὸν Ἰησοῦ. Καὶ γιὰ νὰ γίνει αὐτὸ χρειάζεται τόλμη καὶ ἀποφασιστικότης. Σὰν ἐκείνη πού ἔδειξε ὁ Ζακχαῖος, ἀψηφώντας τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα, προκειμένου νὰ συναντήσῃ τὸν Ἰησοῦ. Ἀλλὰ ἡ συνάντησις τοῦ Ζακχαίου μετὰ τὸν Χριστὸ εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη θαυμαστὴ προϋπόθεσις.

B. Τὴν μεταστροφὴν τοῦ ἀρχιτελῶν.

Τὴν μετάνοια καὶ ἀποκατάστασις τῶν ἀδικιῶν του. Μπροστὰ στὸν Κύριον καὶ σὲ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους πού εἶχε στὸ τραπέζι του δηλώνει κατηγορηματικὰ: **«Ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα ἀποδίδωμι τετραπλοῦν».** Δὲν γυρίζει μόνον αὐτὰ πού ἔκλεψε, ἀλλὰ καὶ εὐεργετεῖ ἐκείνους πού ἀδίκησε, δίνοντάς τοὺς τετραπλάσια. Ἀκόμη τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ χρήματά του καὶ ὅλα τὰ ὑπαρχοντά του τὰ χαρίζει στοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι ἐκδηλώνει ἀληθινὴ καὶ ἔμπρακτε μετάνοια. Γιατὶ ἡ μετάνοια πού δὲν συμπληρώνεται μετὰ πλήρη ἐπανόρθωσις τῶν σφαλμάτων καὶ τῶν ἀμαρτιῶν μας δὲν εἶναι γνήσια μετάνοια.

Ὁ Ζακχαῖος δὲν χύνει πολλὰ δάκρυα καὶ δὲν λέει πολλὰ λόγια, ἀλλὰ ἔμπρακτα δείχνει τὴ μετάνοιά του. Ἄς προσέξουμε, λοιπόν, ὅσοι ἀπὸ μᾶς ἐκδηλώνουμε τὴ μετάνοιά μας μόνον μετὰ λόγια, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε τὴ διάθεσι νὰ ἐπανορθώσουμε τὰ λάθη μας καὶ τυχὸν ἀδικίες ἢ συκοφαντίας πού διαπράξαμε. Ἡ μετάνοιά μας τότε δὲν εἶναι μετάνοια ἀληθινή. Ἄν θέλουμε νὰ σωθοῦμε, ἄς ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμα τοῦ Ζακχαίου. Ἄς ἀναζητήσουμε, λοιπόν, τὸν Ἰησοῦ στὴν καινούργια χρονιά, τὸ 2018, μετὰ ταπεινώσει καὶ μετάνοια ἀληθινή, γιὰ νὰ τὸν συναντήσουμε ὅπως ὁ ἀρχιτελῶν Ζακχαῖος.

«Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμί ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ Τιμ. γ΄ 10-15
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ιη΄ 10-14

ἔστως οὐκ ἤθελεν οὐδέ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἔτυπτεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων·

ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ὡΣ ΤΟΥΣ ἈΛΛΟΥΣ!

«Οὐκ εἰμί ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων»

Ἐπὶ τὸν ἑαυτὸν καὶ ἄλλοι πού προσπαθοῦν μὲν κάθε τρόπο νὰ τὸν ξεγελάσουν. Οἱ πρῶτοι εἶναι οἱ πρῶτοι κτλ., εἶναι ἐκεῖνοι πού πνίγουν κάθε ψιθυρο τῆς συνειδήσεώς τους. Στους ἄλλους ἀνέχονται ὅσοι κάποτε - κάποτε ἀφουγκράζονται τὴν θεϊὰ φωνὴν τῆς συνειδήσεως, καθρεπτίζονται γιὰ λίγο τὴν πορεία τους στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, σύντομα ὅμως στρέφονται ἀλλοῦ τὰ μάτια τους καὶ ζητοῦν μὲ δικαιολογίες ἢ ἄλλους τρόπους νὰ ξεγελάσουν τὸν ἑαυτὸν τους.

A) Ψευδαίσθησις

Καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ δευτέροι ζοῦν σὲ μιὰ πλήρη ψευδαίσθησις, σὲ μιὰ αὐταπάτη. Ψευδαίσθησις πού ὀδηγεῖ στὴν αὐταπάτη εἶναι ἡ συνειδητὴ παραμόρφωσις τοῦ πραγματικοῦ ἑαυτοῦ μας, τὸ προσωπεῖο κάτω ἀπὸ τὸ ὅποιο προσπαθοῦμε νὰ κρύψουμε τὸ ἀληθινὸ πρόσωπό μας, τὴν πραγματικὴ πνευματικὴ μας κατάστασις. Αὐταπατόμαστε μὲ τὴν ψευδαίσθησις ὅτι εἴμαστε ἐντάξει ἀπέναντι στὸν Θεό, στὴν κοινωνία, ἀφοῦ δὲν σκοτώσαμε, δὲν ληστέψαμε..., ἔστω κι ἂν σὲ τόσα ἄλλα ἔχουμε παραβῆ καὶ παραβαίνουμε κάθε μέρα τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Φαρισαῖος εἶναι ἕνα κλασικὸ παράδειγμα στὸ μεγάλο αὐτὸ θέμα. Ἡ ἐγωϊστικὴ του προσευχὴ εἶναι συνέπεια τῆς ψευδαισθήσεως στὴν ὁποία ζεῖ. «**Ὁ Θεός εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμί ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων**». Ζεῖ σὲ τέτοια ψευδαίσθησις ὥστε ἀποτολμᾷ τὴν πρῶτη ἀπρεπὴν περιαιτολογία καὶ μπροστὰ στὸν παντογνώστη Θεό, πού τὸν γνωρίζει τόσο καλά. Καὶ πιστεύει πὼς δὲν ξεγελᾷ μονάχα τοὺς ἀνθρώπους μὲ μιὰ ζωὴ πρὸς τὸ «**θεαθῆναι**», ἀλλὰ καὶ τὸν Θεὸ πού δὲν ξεγελιέται. Τολμᾷ νὰ ὑψώσει τὸ ἀσήμαντο ἀνάστημά του μπροστὰ στὸν Δημιουργὸ ἀκόμα καὶ μέσα στὸν ἱερὸ χῶρο τῆς λατρείας του.

Ὁλοζώνταν ἡ ψευδαίσθησις ἀποκαλύπτεται σ' αὐτὴ τὴν παραβολή. Τὸ φοβερὸ αὐτὸ δρᾶμα εἶναι ἡ πηγὴ τῶν δεινῶν.

B) Φαρισαϊκὸς ἐγωϊσμός.

Ἡ ψευδαίσθησις ὅτι τάχα εἴμαστε καλοὶ μᾶς δίνει μιὰ ἐγωϊστικὴ κομπορημοσύνη ἀπέναντι

στὸν ἴδιο τὸν Θεό. Δὲν νιώθουμε τὴν ἀνάγκη τοῦ ἐλέους Του. Δὲν σκύβουμε ταπεινὰ νὰ ζητήσουμε τὴν εὐσπλαχνία Του. Σὰν τὸν Φαρισαῖο καὶ ἡ δικὴ μας προσευχὴ εἶναι ἐγωϊστικὴ.

Ἡ ψεύτικη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸν ὀδηγεῖ καὶ στὴν ὑποτίμησις τῶν ἄλλων. Φθάνουμε μάλιστα νὰ κατηγοροῦμε τὸν συνάνθρωπό μας, ὅπως ὁ Φαρισαῖος, πού θεωροῦσε τοὺς ἄλλους «**ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί**». Ὅσο δύσκολοι εἴμαστε νὰ δοῦμε τὰ ἐλαττώματά μας, νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ συμπεριφορὰ μας στὸ σπῆτι δὲν εἶναι σωστὴ, ὅτι ἀδικοῦμε τὸν συνάνθρωπό μας. Τόσο εὐκολοὶ εἴμαστε νὰ κατηγορήσουμε τοὺς συνεργάτες μας, τοὺς συναδέλφους, τοὺς γείτονες, τοὺς συγγενεῖς μας!

Τί τρομερὸ, ἀλήθεια! Μὰ δὲν ἀκοῦμε τὸν Κύριο πού ἀπευθύνει στὸν καθένα μας τὰ φοβερὰ αὐτὰ λόγια: «**Τί βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;**». Γιὰ νὰ ὑπερνεκρίσουμε τὸν φαρισαϊσμὸ μέσα μας πρέπει νὰ ξεριζώσουμε τὴν ρίζα του: τὴν ἰδέα ὅτι εἴμαστε σὲ ὅλα ἐντάξει. Κι αὐτὸ κατορθώνεται μὲ τὸν αὐτοέλεγχον καὶ τὴν αὐτογνωσίαν. Αὐτοέλεγχος πού θὰ περιλαμβάνει τὴν διαγωγὴν μας στὸ σπῆτι, στὴν κοινωνία, παντοῦ. Ἐλεγχος τῶν προθέσεων μας καὶ τῶν ἐλαττωμάτων μας πού κρύβονται κάτω ἀπὸ κάθε πράξη, ἀπὸ κάθε σκέψη μας. Γιατί ἔκανα αὐτό; Γιατί συμπεριφέρθηκα ἔτσι στὸ σπῆτι μου, στὴ δουλειά μου, στὴν παρέα μου; Γιατί μίλησα κολακευτικὰ στὸν ἀνώτερό μου; Γιατί περιφρόνησα τὸν ἀδύνατον; Τὸ «**γνώθι σαυτόν**» ἄς γίνῃ καθημερινὸν μας μέλημα. Κι ὅταν ἐπισημαίνουμε τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο ἐλάττωμά μας καὶ συναισθανόμαστε βαθιὰ τὴν ἁμαρτωλότητά μας, σὰν τὸν Τελώνην, θὰ βγαίνει ἀπὸ μέσα μας αὐθόρμητο τὸ «**ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ**».

Ὅλοι κρύβουμε μέσα μας ἕνα μεγαλύτερο ἢ μικρότερο Φαρισαῖο. Ἡ ὑπερνεκρίσῃ του εἶναι δύσκολο ἔργο. Εἶναι κατόρθωμα τῶν ἀληθινὰ πιστῶν ἀνθρώπων, πού διαθέτουν ἐπαφὴν μὲ τὸν οὐρανὸν καὶ ἀληθινὰ ταπεινὴ διάθεσις, πού ὀδηγεῖ στὴν πραγματικὴ αὐτογνωσίαν!

Τὸ ψέμα «ἐκ τοῦ πονηροῦ»

Δὲν λείπουν ἀπὸ καμιά ἐποχὴ οἱ μεγάλες μορφές. Οἱ ἀκέραιοι, οἱ τίμιοι, οἱ ἀσυνθηκολόγητοι μὲ τὸ ψέμα, τὴν ἀπάτη, τὴ διαφθορά. Οἱ δυνατοὶ χαρακτῆρες ποὺ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὰ συνηθισμένα καὶ φτωχὰ μέτρα τῆς ἐποχῆς μας. Κρίνουν μὲ γνώμονα ὄχι τὴ συναλλαγή, τὸ συμφέρον, τὴν κοσμικὴ ἐξουσία. Οὔτε ὑποκύπτουν σὲ ἀπειλές. Κριτήριό τους ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη, ἡ φωτισμένη συνείδησή τους, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. Προτιμοῦν νὰ θυσιάσουν παρὰ νὰ θυσιάσουν τὴν ἀλήθεια. Ἀγωνίζονται καὶ ὑπερασπίζονται τὴν ἀλήθεια μέχρι θανάτου, γιατί τὸ ψέμα δὲν βρίσκει τὴν παραμικρὴ θέση στὸν ἀκέραιο χαρακτῆρα τους.

Εἶπαν, λοιπόν, γιὰ τὸν Τζῶρτζ Οὐάσιγκτον, πρὶν δύο αἰῶνες, πῶς ἦταν ἀνίκανος νὰ πεῖ ἕνα ψέμα! Σπάνιο φαινόμενο ποὺ προκαλεῖ τὸν θαυμασμό. Αὐτὸ θὰ πεῖ χαρακτῆρας. Καθαρὸ χρυσάφι, χωρὶς προσμίξεις καὶ νοθεύσεις. Νὰ εἶσαι ἰκανὸς γιὰ πολλὰ καὶ γιὰ μεγάλα καὶ συγχρόνως νὰ εἶσαι καὶ γιὰ κάτι ἀνίκανος. Ἀνίκανος νὰ πεῖς ἕνα ψέμα.

Μάλιστα, αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ μεγαλεῖο. Μιὰ τέτοια ἀνικανότητα εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ἰκανότητα. Ἀνίκανος στὸ ψέμα. Νὰ μὴ βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη σου. Νὰ μὴ φτάνει κἀν στὸ στόμα σου. Νὰ μὴ τὸ σπκῶνει ὁ χαρακτῆρας σου. Νὰ τὸ μισεῖ ἡ ψυχὴ σου. Νὰ σοῦ εἶναι κάτι ξένο. Καθόλου νὰ μὴ σοῦ ταιριάζει. Νὰ σοῦ προκαλεῖ τὴν πιὸ μεγάλη ἀποστροφή. Διαμάντι ὁ χαρακτῆρας σου, νὰ μὴ δέχεται τὴν παραμικρὴ ρωγμὴ, γιατί τὸν ἀχρηστεύει.

Ἀνίκανος νὰ πεῖ ἕνα ψέμα. Νὰ ἀκούει μέσα του καὶ γύρω του παραπλανητικὴ τὴν γοητευτικὴ φωνὴ ποὺ τοῦ ψιθυρίζει μὲ μαεστρία: "Ἐνα ψεματάκι τακτοποιεῖ χίλια δυὸ ζητήματα. Βγάζει ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀδιέξοδα. Βολεύει καταστάσεις. Καὶ ὅμως νὰ μὴν τὴν ἀκούει τὴ φωνὴ αὐτή. Νὰ τὴν ἀπορρίπτει. Νὰ μὴ βρίσκει καμιά ἀνταπόκριση στὴν ψυχὴ του. Νὰ αἰσθάνεται, πῶς κάτι τέ-

τοιο τὸν μειώνει, τὸν ὑποτιμᾷ, τὸν ὑποβιβάζει. Τὸν ὑποβιβάζει ὄχι στοὺς ἄλλους -ἐδῶ οἱ ἄλλοι δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν- ὅσο στὸν ἑαυτὸ του.

Ἀνίκανος νὰ πεῖ ἕνα ψέμα ὁ Τζῶρτζ Οὐάσιγκτον. Τὸν φανταζόμαστε ἕνα τέτοιο ἀνθρώπο! Λευκὸς σὰν τὸ χιόνι, καθαρὸς σὰν τὸ κρυστάλλο, φωτεινὸς σὰν τὸν ἥλιο, δυνατὸς σὰν τὸν γρανίτη. Ὁ λόγος του «**ναὶ ναί, οὐὐ οὐὐ**». Ναὶ ἢ ὄχι. "Ὅχι μισόλογα. Τὰ περίσσια λόγια, ποὺ εἶναι «**ἐκ τοῦ πονηροῦ**», δὲν ἔχουν καμιά θέση στὴ ζωὴ του. Ὁ λόγος του συμβόλαιο καὶ κάτι παραπάνω. Συζητήσεις μαζί του; "Ἐχεις σιγουριά. Εἶσαι ἥσυχος. Καμιά ἀμφιβολία καὶ κανένα ἐρωτηματικό.

Εἶναι πραγματικὰ πολὺ σπουδαῖο νὰ εἶσαι ἀνίκανος γιὰ τὸ ψέμα καὶ ἰκανὸς μονάχα γιὰ τὴν ἀλήθεια. Καὶ μάλιστα σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἡ ἀλήθεια συκοφαντεῖται καὶ τὸ ψέμα ἐξυμνεῖται. Ἄλλωστε ἀκούγεται συχνά: Μὲ τὴν ἀλήθεια δὲν βγαίνεις πέρα. Δὲν κάνεις τίποτα. Θὰ ἀποτύχεις στὴ ζωὴ σου. Θὰ περιθωριοποιηθεῖς. Θὰ εἶσαι τὸ ἰσόβιο θῦμα τῶν καταφερτζήδων καὶ τῶν πονηρῶν. Λὲς τὸ ψέμα καὶ ξεγλυστράς. Μὲ τὴν ἀλήθεια θὰ τραβίεσαι, θὰ παιδεύεσαι, θὰ ταλαιπωρεῖσαι.

Αὐτὰ μᾶς λένε οἱ ἀνθρωποὶ ἐκεῖνοι ποὺ, προτοῦ ψευτίσουν τὰ λόγια τους, ψευτίσαν τὸν χαρακτῆρα τους. Γιατί, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε, δὲν ψευτίζει κανεὶς τὰ λόγια του, ἂν προηγουμένως δὲν ἔχει ψευτίσει τὴν ψυχὴ του. Τὸ ψέμα δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ στό-

μα. Πηγάζει ἀπὸ τὴν καρδιά. Προτοῦ τὸ προφέρουν τὰ χεῖλη, τὸ ἔχει πεῖ ἡ ψυχὴ ποὺ ἔχει ψευτίσει. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ φοβερό: Νὰ ψευτίσει ἡ ψυχὴ, νὰ ἀλλοιώνεται ἡ καρδιά, νὰ γίνεται κίβδηλος ὁ χαρακτῆρας, νὰ νοθεύεται ὁ ὅλος ἀνθρώπος. Νὰ χάνει, δηλαδή, ὄ,τι ἀνώτερο διαθέτει, τὴν τιμὴ, τὴν ἀξιοπρέπεια, τὴν ἀκραιότητα του.

Τί εἶπαν; Τὸ ἐμπόριο θέλει ψέμα; Λάθος. Τὸ ἐμπόριο καὶ ἡ ζωὴ μας ὀλόκληρη θέλει ἀλήθεια. Καὶ αὐτὸ μᾶς τὸ φωνάζει ὄχι ἡ ἠθικὴ, ἀλλὰ ἡ ἐμπορικὴ γλώσσα, ἡ ξύπνια σκέψη. Ὁ ἀληθινὸς ἔμπορος ξέρει, πῶς τὸ ψέμα καὶ τὸ ψευτίσμα δὲν ἔχουν διάρκεια. Φανερώνονται. Χρεωκοποῦν. Ἐνῶ τὸ καλὸ, τὸ γνήσιο, τὸ ἀνόθευτο ἐπιβάλλεται. Ἐκτιμᾶται. Ὁ κόσμος τὸ ξεχωρίζει, τὸ ἀγαπᾷ, τὸ προτιμᾷ, τὸ διαφημίζει.

Ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ γίνεῖ δείκτης πορείας μας, τὸ πολικὸ ἀστέρι τῆς ζωῆς μας. Ὁ πιὸ μεγάλος θησαυρὸς μας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ μέγας αὐτὸς λάτρης καὶ ἀγωνιστῆς τῆς ἀλήθειας, διεκήρυττε: «**Οὐδὲν ἀλλ' ἢ τὸ ἀληθὲς, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας**» (Β' Κορινθ. ιγ' 8). Πόθος καὶ πάθος μας ἡ ἀλήθεια. Τίποτα δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε ἐναντίον τῆς ἀλήθειας, ἀλλὰ τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀλήθεια. Ἀνίκανοι μονάχα γιὰ τὸ ψέμα. Σύνθημά μας τὸ «**ἕως τοῦ θανάτου ἀγωνίσατε περὶ τῆς ἀληθείας**» (Σοφ. Σειράχ δ' 28), γιατί ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ζωὴ μας καὶ ἡ ζωὴ μας ἀλήθεια.

ΖΩΗ

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξιος: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

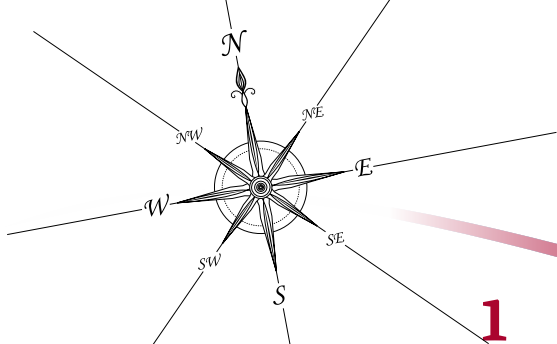
Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ (1669 - 1714)

«Μαριάμ, παρακαλοῦμεν σε... χάρισε εἰς τὸ ἑλλη-
νικὸν Γένος τὴν προτέραν τιμὴν· σήκωσέ το ἀπὸ τὴν
κοπρίαν τῆς δουλείας εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλικοῦ
ἀξιωματος»

Στὴ Βενετία

Οἱ αἰῶνες καταργοῦν τὴ φραστικὴ πολυτέλεια
καὶ ἀπαιτοῦν ἀπλὲς καὶ καθαρὲς ἀποκρίσεις. Ἔτσι
τώρα, ποῦ χρειάζεται νὰ ποῦμε ἀμέσως ἀπὸ τὴν
ἀρχή, τί μᾶς ἔχει ἀφήσει ὡς πολὺτιμη παρακατα-
θήκη ὁ Ἡλίας Μηνιάτης, τονίζουμε: τὴ ζωὴ του. Τὸ
ἔργο του θὰ τὸ γνωρίσουμε ἐδῶ μὰ πιὸ πάνω στέ-
κεται ἡ ζωὴ του. Τὴν ἀπλωσε ἐπάνω σὲ μιὰ ὁμαλὴ
ἐπιφάνεια καὶ μᾶς τὴν ἄφησε χειρόγραφο καθαρὸ
κι ἐπιβλητικὸ ὡς βαρυσήμαντη ὑποθήκη. Εἶναι
ἀπαραίτητο ἡ ζωὴ τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου νὰ
ἔχει αὐτὴ τὴν ἀξία; Ἀναμφιβόλως ναί, ἂν θέλει νὰ
δικαιώσει τοῦτο τὸν τίτλο. Καὶ ὁ Ἡλίας Μηνιάτης
τὴν δικαίωσε μὲ τὴν λευκότητα τῆς ζωῆς του καὶ
τὴν ἠθικὴ του λαμπρότητα, ποῦ φανερώθηκε ἀπὸ
τὰ ἐφηβικὰ καὶ νεανικὰ του χρόνια.

Στὸ Ληξούρι τῆς Κεφαλλονιάς γεννήθηκε στὰ
1669 ἀπὸ τὸν παπα-Φραγκίσκο καὶ τὴν καλοκάγαθη
Μορεζία. Ἀπὸ νωρὴς ἔνιωσε εὐεργετικὴ στὴ ζωὴ καὶ
στὴ μόρφωσή του τὴν καθοδήγηση τοῦ πατέρα του,
ποῦ ἦταν ἄνθρωπος μὲ ἀγαθὴ ψυχὴ, ἀξιοσημείωτη
μόρφωση καὶ ὠριμὴ σκέψη. Αὐτὸς τοῦ πρωτόμαθε
νὰ ψελλίζει τοὺς πρώτους ψαλμοὺς καὶ νὰ διαβάζει
Ὁκτωήχι, ποῦ ἦταν τὸ ἀναγνωσματάριο ἐκείνης
τῆς ἐποχῆς. Κι ὅταν στὰ 1679 ὁ παπα-Φραγκίσκος
βρέθηκε στὴ Βενετία, τράβηξε τὴν προσοχή του τὸ
Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριο, ὅπου ζήτησε νὰ γίνῃ
δεκτὸς καὶ ὁ γιὸς του.

Ἡ Βενετία εἶναι μιὰ περίεργη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς
πιὸ ὁμορφες πολιτείες τοῦ κόσμου. Εἶναι κτισμένη
ἐπάνω σὲ 118 μικρὰ νησάκια καὶ τὰ σπιτὰ εἶναι
πάνω σ' αὐτὰ ἢ σὲ γεροὺς πασσάλους. Ἡ πολιτεία
αὐτὴ δὲν ἔχει λεωφόρους καὶ δρόμους, ἀλλὰ «Κα-
νάλε» καὶ «Ρίο», ποῦ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ δρόμοι
ἀπὸ νερὸ τῆς θάλασσας. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ μικρὰ
δρομάκια γῆς καθὼς καὶ 378 γεφύρια, ποῦ ἐνώ-
νουν τὰ πεζοδρόμια, ὅπου ἀνάμεσά τους περνᾶνε
τὰ κανάλια.

Ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κανάλια, μετὰ τὸ Γκράντε
καὶ τοῦ ἀγίου Μάρκου, εἶναι καὶ τοῦ ἀγίου Γεωρ-
γίου, ἐκεῖνο ποῦ περνᾶει μπροστὰ ἀπὸ τὴν ὁμώνυ-
μη ἐκκλησία τῶν Ἑλλήνων. Ὁ ἅγιος Γεώργιος τῶν
Γραικῶν εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὁμορφες ἐκκλησίες
τῆς Βενετίας. Κτίστηκε τὸ 1530. Εἶναι βυζαντινοῦ
ρυθμοῦ, πολὺ γραφικὴ, ὅπως ὅλα εἶναι γραφικὰ
σ' αὐτὴ τὴν πόλη.

Πάνω ἀπὸ ἕναν αἰῶνα μετὰ τὸ κτίσιμο τοῦ ἀγίου
Γεωργίου, ὁ Κερκυραῖος λόγιος Φλαγγίνης ἱδρυσσε

τὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριο, ποῦ διακρίθηκε ἀνά-
μεσα στὰ σχολεῖα τοῦ ἀπόδημου Ἑλληνισμοῦ. Οἱ
ἀπόφοιτοί του, δάσκαλοι καὶ κληρικοί, πρόσφεραν
πολλὰ στὴν ἔθνικὴ ἀναγέννηση τῆς Πατρίδας.

Σ' αὐτὸ τὸ περίφημο κέντρο τῶν γραμμάτων
κάλεσε τὸν γιὸ του ὁ παπα-Φραγκίσκος. Σὰν πῆρε
τὸ γράμμα ἡ μάνα του, λέει ἡ παράδοση, τὸν ἔσφιξε
στὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ εἶπε:

—Παιδί μου, ὁ πατέρας σου λέει νὰ σ' ἐτοιμάσω
νὰ φύγεις. Μὴ λυπᾶσαι ποῦ θὰ χωριστοῦμε. Ἐγὼ
πάντα θὰ σὲ σκέπτομαι, ὅσο μακριὰ κι ἂν βρεθεῖς.
Ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾶς, θὰ μάθεις πολλὰ γράμματα καὶ μὲ
τὴ σειρά σου θὰ διδάξεις κι ἄλλους ἐδῶ στὸν τόπο
σου, ποῦ τόση ἀνάγκη ἔχει!...

—Ναί, μάνα, θὰ τὸ κάνω. Θέλω νὰ μιλῶ γιὰ τὸ
Χριστὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα!...

—Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀξιώσει καὶ νὰ σοῦ δίνει φώτιση.
Μὴ ξεχνᾶς καὶ τοῦτο, Ἡλία μου, ὅπου κι ἂν βρεθεῖς,
ὅπου κι ἂν φτάσεις, πῶς εἶσαι ἑλληνόπουλο, πῶς
εἶσαι βαπτισμένο στὸν ἅγιο Νικόλαο τῶν Μηνιατῶν
καὶ πῶς ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ἀληθινὴ θρησκεία
τοῦ Χριστοῦ!

Ὁ μικρὸς δὲν ξέχασε ποτὲ τὰ λόγια τῆς μητέρας
του, ποῦ δὲν τὴν ξαναεἶδε στὸν κόσμον αὐτό.

Μὲ τὶς εὐχές της ἄφησε τὴν Κεφαλλονιά καὶ τὰ
πατρικὰ καλωσορίσματα τὸν δέχτηκαν στὴ Βενετία,
ὅπου γράφτηκε στὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριο. Ἡ
ἀγάπη του στὰ γράμματα φανερώθηκε πιὸ θερμὴ
ἐδῶ, καθὼς ἡ ἀνάγνωση, ἡ γραφή, ἡ ἀριθμητικὴ
ἀντικαταστάθηκαν μὲ τὴ σπουδὴ τῶν ἑλληνικῶν,
τῆς θεολογίας, τῆς φυσικῆς, τῶν μαθηματικῶν. Οἱ
Ἕλληνες κλασικοὶ καὶ οἱ μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας μας
Πατέρες τὸν μάγευαν. Βυθιζόταν ὥρες πολλὲς στὸν
Μ. Βασίλειο, στὸν Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, στὸν ἱερὸ
Χρυσόστομο. Μελετοῦσε ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα καὶ τὴν
ἡμέρα παρακολουθοῦσε τὶς παραδόσεις. Καὶ πάντα
ἀρίστευε.

Στὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριο τῆς Βενετίας ὁ
Μηνιάτης ἀπόκτησε μιὰ γερὴ θεολογικὴ, φιλολογικὴ
καὶ φιλοσοφικὴ κατάρτιση. Ἔμαθε λατινικά, ἑβραϊ-
κά, γερμανικά, ἰταλικά. Μὰ ποτὲ δὲν δουλώθηκε
ἀπὸ τὴ γνώση. Γνώριζε πῶς δὲν τοῦ χάριζε τὴν
ἀληθινὴ ἐπιτυχία στὴ ζωὴ. Καὶ σὲ τί τότε θὰ τοῦ
χρησίμεινε; Νὰ προσφέρει τὴν Ἀλήθεια πιὸ εὐχάρι-
στα, πιὸ μελετημένα, ὅπως κι ἔκανε. Πρὶν καλὰ-καλὰ
τελειώσει τὶς σπουδές του καὶ προτοῦ πατήσῃ τὰ
εἴκοσι, διορίστηκε καθηγητὴς στὸ ἀνώτερο αὐτὸ
ἐκπαιδευτικὸ Ἰδρυμα. Ἀπὸ τὴ θέση αὐτή, ποῦ ἔμεινε
τρία χρόνια, πρωτοφανέρωσε τὴν ἀγάπη του στὴν
παιδεία. Ζωντανὸς στὴν διδασκαλία του, συναρπα-
στικός, χάριζε μ' ἀπλοχεριὰ τοὺς θησαυροὺς τῆς
γνώσης του στοὺς νέους, ποῦ τὸν κύκλωναν.

(Συνεχίζεται)

«ΑΡΧΑΙΟΠΛΗΞΙΕΣ» ΚΑΙ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΛΟΓΙΕΣ;

«Η πρόοδος», «οί προοδευτικές δυνάμεις», «ή εποχή μας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι βαθύτατα συντηρητικὴ τοῦ Πατρίδος, θρησκείας, οἰκογένειας». «Αγωνιζόμεστε γιὰ μιὰ κοινωνία σύγχρονη. Γιὰ ἓνα σχολεῖο ποὺ δὲν κοιτάει στὸ παρελθὸν μιὰς ἀρχαιοπληκτικῆς ἐκπαίδευσης ἢ στὴν ἀνάπτυξη ἐλληνορθόδοξου φρονήματος!» Ἐπειδὴ ἀκούγονται συχνὰ κάτι τέτοιες ἀνεύθυνες διακηρύξεις ἀπὸ πολιτικὰ πρόσωπα, χωρὶς γνώση καὶ ἐπίγνωση, πρέπει νὰ γίνεῖ ἓνα ξεκαθάρισμα. Τί θὰ πεῖ πρόοδος καὶ τί θὰ πεῖ προοδευτικός; Τὰ ἀξιολογικὰ κριτήρια βρίσκονται στὶς χρονικὲς περιόδους ἢ στὴν πνευματικὴ τους ἀξία; Ποιὸς θὰ μᾶς πεῖ πόσα ὀφείλουμε στοὺς μεγάλους δημιουργοὺς τοῦ παρελθόντος; Μπορεῖ ὁ σύγχρονος παιδαγωγός, ὁ φιλόσοφος, νὰ ἀγνοήσει τὸν Σωκράτη, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλη, τὸν Αὐγουστῖνο, τὸν Καρτέσιο, τὸν Πασκάλη; Θὰ περιφρονήσει ὁ σημερινὸς καλλιτέχνης τὸν Φειδία, τὸν Πραξιτέλη, τὸν Ραφαήλ, τὸν Θεοτοκόπουλο καὶ τὸσους ἄλλους, γιὰτὶ ἀνήκουν στὸ παρελθόν; Θὰ διαγράψει ὁ ἀτομικὸς ἐπιστήμονας μερικὰ ὀνόματα, ὅπως τοῦ Ράδερφορντ, τοῦ Μπόορ, τοῦ Κόμπτον, τοῦ Χάιζεμπεργκ; Νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ἱστορία μας; Τὸ κῶμα αὐτὸ ποὺ πατᾶμε εἶναι σπαρμένο μὲ κόκκαλα ἡρώων καὶ ποτισμένο μὲ αἷμα μαρτύρων. Ἀπὸ τὴν Ἀρχαιότητα ὡς σήμερα ἓνας τιτάνειος ἀγώνας ἐναντίον τοῦ βαρβαρισμοῦ καὶ τῆς τυραννίας. «Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ διαγράψουμε ὡς «ἀρχαιοπληξίες» καὶ «παρελθοντολογίες»;

ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ «ΑΣΧΗΜΟΣΥΝΗΣ»

Ἐξοργιστικὴ καὶ προκαλεῖ ἀγανάκτηση ἐγκύκλιος γιὰ τὰ φύλα ἀπὸ ἀγγλικανούς. Ἡ ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸ Λονδίνο: «Τὰ ἀγόρια πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθερα νὰ ἀποφασίσουν ἂν θὰ φοροῦν τοινοῦ, τιάρες ἢ ἀκόμα καὶ ψηλὰ τακούνια καὶ τὰ κορίτσια νὰ ἔχουν ἐργαλειοθήκες καὶ κάπες ὑπερηρώων», ἀναφέρει σὲ ἐγκυκλιὸν τοὺς πρὸς τὰ σχολεῖα ἢ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία. Ἐπίσης μὲ τὴν ἴδια ἐγκύκλιο καλεῖ τοὺς δασκάλους νὰ ἀποφεύγουν νὰ χρησιμοποιοῦν ταμπέλες ποὺ μπορεῖ νὰ ἀποξενώσουν τὴ συμπεριφορὰ τῶν παιδιῶν ἀπλῶς καὶ μόνον ἐπειδὴ δὲν συμμορφώνονται μὲ τὰ στερεότυπα τοῦ φύλου. Ἡ νέα ἐγκύκλιος, ἢ ὅποια τιτλοφορεῖται «Ἐκτιμώντας ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ», ἀποτελεῖ συνέχεια ἄλλης ἐγκυκλίου ποὺ δημοσιοποιήθηκε πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια καὶ ἢ ὅποια ἀντιμετώπισε τὸ πρόβλημα τοῦ ὁμοφοβικοῦ σχολικοῦ ἐκφοβισμοῦ. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἀναφέρει ὅτι τὸ νηπιαγωγεῖο καὶ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο πρέπει νὰ εἶναι χρόνια «δημιουργικῆς ἀναζήτησης» καὶ ὅτι οἱ μαθητὲς πρέπει νὰ αἰσθάνονται ἐλεύθεροι νὰ «δοκιμάσουν πολλοὺς μανδύες ταυτότητας» καὶ «νὰ ἐξερευνήσουν ποιοὶ θὰ μπορούσαν νὰ θέλουν νὰ εἶναι χωρὶς κριτικὴ καὶ κλενασμό». Ἀπορεῖ κανεὶς καὶ ἐξοργίζεται μὲ τέτοιου εἶδους ἀπαράδεκτες καὶ προκλητικὲς τοποθετήσεις. Καὶ διερωτᾶται; Μποροῦμε, ἀλήθεια νὰ μιλάμε γιὰ «Ἐκκλησίες» ὅταν αὐτὲς ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴ θεόπνευστη διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ προκαλοῦν τὴν ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση καὶ τὴν ἠθικὴ εὐαισθησία τῶν πιστῶν; Δὲν διάβασαν ποτὲ τοὺς τὸ πρῶτο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου;

ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ

Τὸν τελευταῖο καιρὸ καταγιγιστικὰ τὰ νομοσχέδια ποὺ φθείρουν καὶ διαφθείρουν τὴν κοινωνία. Πῶς προστατεύεται σήμερα ἢ οἰκογένεια, ἢ μητρότητα, ὁ γάμος, ἢ παιδικὴ ἡλικία; Πρόκειται γιὰ προστασία τῆς οἰκογένειας τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ φύλου ποὺ προκαλεῖ τὸ αἴσθημα τῆς κοινωνίας, τορπιλίζει τὸν ἱερὸ θεσμὸ τῆς οἰκογένειας, ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ χρυσὰ ἦθη καὶ τὴν κοινὴ λογικὴ, δημιουργεῖ ἐκρηκτικὴ κατάσταση στὰ σχολεῖα; Ἡ τὸ πιὸ πρόσφατο νομοσχέδιο: «Συναινετικὰ διαζύγια σὲ μιὰ ὥρα σὲ συμβολαιογράφου»; Γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ πόσα ἄλλα συνειδητοποιοῦμε τὸν ἀρνητικὸ ἀντίκτυπο ἰδιαίτερα στὶς εὐαίσθητες παιδικὲς καὶ νεανικὲς ψυχές; Τὸ θέμα εἶναι γενικότερο καὶ πρέπει νὰ τὸ δοῦμε στὶς ἀληθινές του διαστάσεις. Κάθε ὀλιγωρία ἢ δειλία ἀφήνει ἐλεύθερο τὸ δρόμο στοὺς ἀδίστακτους νὰ ὑπονομεύουν ὅ,τι ὑγιὲς στὸν τόπο μας. Κανένας δὲν ἀμφιβάλλει. Τὸ κακὸ εἶναι πάντα προκλητικὸ, ἀναίσχυντο. Σήμερα ἔχει ἀποτινάξει κάθε χαλινό. Ἐτσι δημιουργεῖ ἠθικὸ παχυδερμισμὸ. Τὰ πράγματα εἶναι καιρὸς νὰ μποῦν στὴ θέση τους καὶ ἢ ἀδιαντροπιὰ νὰ ὀνομάζεται μὲ τὸ πραγματικὸ τῆς ὄνομα. Γιὰτὶ ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ τὸ ἀφύσικο θεωρεῖται φυσικὸ καὶ οἱ διάστροφες καταστάσεις κανονικὲς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὅταν ἢ ἀρετὴ προπληκίζεται, τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκφυλίζεται, ἢ ἀνθρωπότητα ἐκβαρβαρίζεται. Οἱ βάρβαροι εἶναι πιά μέσα στὶς πόλεις, ἔχουν μπεῖ μέσα στὶς καρδιές. Δὲν τοὺς φοβόμαστε πιά τοὺς βαρβάρους, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ὑποπευόμαστε πῶς μπήκανε μέσα μας, ὀχυρώθηκαν στὴν ψυχὴ μας. Τὸ πιὸ ἀνψυχητικὸ φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας.

ΤΟ ΟΝΕΙΔΟΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΜΑΣ

Δὲν πρέπει νὰ σταματήσουμε νὰ ὑπογραμμίζουμε τὸ ὄνειδος τοῦ αἰῶνα μας καὶ τὴν ὑποκρισία τῆς ἐποχῆς μας, τουλάχιστον στὴ στάση τῆς ἀπέναντι στὸ παιδί. Ἀποτελεῖ ἰδιαίτερα θλιβερὸ γεγονός, ὅτι ἑκατομμύρια ἀθῶα παιδιὰ σὲ ὀλόκληρο τὸν πλανήτη μας κακοποιοῦνται σωματικῶς καὶ ἠθικῶς ἀπὸ ἀσυνειδήτους ἐκμεταλλευτὲς. Καὶ τώρα «Σὸκ προκαλοῦν τὰ στοιχεῖα ἔκθεσης τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας γιὰ τὴ Διεθνή Ἀνάπτυξη (USAID), σύμφωνα μὲ τὰ ὅποια ὁ λιμὸς ἔχει «θερίσει» μόνο στὴ Σομαλία περισσότερα ἀπὸ 29.000 παιδιὰ κάτω τῶν 5 ἐτῶν. Τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιὰ τὴν κατάσταση στὸ Κέρας τῆς Ἀφρικῆς ἔκρουσε καὶ ὁ Ο.Η.Ε., ὁ ὅποιος προειδοποιεῖ ὅτι ὁ λιμὸς θὰ συνεχίσει νὰ ἐξαπλώνεται προκαλώντας μιὰ ἄνευ προηγουμένου ἀνθρωπιστικὴ κρίση». Ἡ ἀνθρώπινη θηριωδία, ἀλλὰ καὶ ἀδιαφορία δὲν ἔχουν ὄρια. Ξέραμε πῶς μπροστὰ στὴν τρυφερὴ παιδικότητα ἀφοπλίζεται καὶ ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος κακοποιός. Καὶ τώρα καὶ αὐτὲς ἀκόμα οἱ διατάξεις τοῦ Ο.Η.Ε., ποὺ ἔχουν συμπεριληφθεῖ στὴ συνθήκη γιὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Παιδιοῦ καὶ προβλέπουν τὴν προστασία του σὲ περίπτωση βίας ἐνόπλων συγκρούσεων ἢ πολέμου, περιφρονοῦνται. Χαρακτηριστικὲς οἱ ἑκατόμβες νεκρῶν ἢ τραυματισμένων παιδιῶν. Γιὰ νὰ μὴν ἀναφερθοῦμε στὰ ἑκατομμύρια «ὄρφανὰ τοῦ εἴτις» ἢ στοὺς ἀσυνειδήτους παιδεραστές, ἀπὸ ὅλα τὰ κοινωνικὰ καὶ πνευματικὰ στρώματα.